

gymkáč

1. číslo/školský rok 2014/2015

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.

Ďakujeme p. prof. Mgr. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc,
ochotu a trpezlivosť'.

1. číslo, november 2014

Časopis vydáva trikrát za školský rok od roku 1999

Gymnázium Antona Bernoláka, Lichnerova 69, 903 01 Senec

Redakčná rada:

Členovia: **príma:** Nicole Rusnáková (Nika), Michal Zemko (Michal), **sekunda:** Nela Buzgovičová, (Nela), **tercia:** Miriam Mat'ášáková - Miriam, **kvarta:** Veronika Zelenayová - Veve, Matej Hrnčiar - Matej, Pavol Petrovič - Pavol Kýblik, **septima:** Zuzana Lenártová - Zara, Michaela Glasnáková - Michelle, Martina Babacsová - Arbor, **2.A:** Dominika Bognárová - Dominika, **3.A:** Karin Pätoprstá - Kaja, **4.A:** Peter Kiss - Peter, Aimé Pari - Aimé

Pedagogický nadhl'ad: Mgr. Dagmar Lenártová

Prispievatelia: **tercia:** Rebeca Vašková, Dominika Nagyová, **kvarta:** Karin Ravaszová, Allen Šmihel, Timotej Michalka, Andrej Srnka, Pavol Toth-Vaňo, Filip Rybanský, Dávid Chovostál', Rado Král', **septima:** Veronika Sojáková, Matej Ďurčík, Martin Pajpach, Milada Tóthová, Zuzana Žákovicová, **oktáva:** Soňa Ďuračková, **4.A:** Richard Pavle

Grafická úprava: Matej Hrnčiar, Juraj Bagi

Obálka: Alex Gerboc, Matej Laky

Editoriál

Školský rok je už v plnom prúde a vo vzduchu cítiť jesennú atmosféru. Dni sú chladnejšie, stromy strácajú lístie, ale nás v tomto skoro zimnom počasí hreje sviatočná atmosféra, ktorá sa ľahko vznáša po chodbách školy. K spríjemneniu jesenných večerov neodmysliteľne patrí šálka teplého čaju a, samozrejme, dobré čítanie. A aby ste si nemuseli veľmi lámať svoje učením namáhané hlavičky výberom najlepšej knihy na podvečerné leženie, prinášame vám opäť čerstvé číslo Gymkáča. Ako obvykle sme načreli do každého súdka, aby sme vám naservirovali tie najnovšie informácie zo života školy. Vypovedali sme dve z najzaslúžitejších členiek učiteľského zboru, ktoré svoje vedomosti a múdrosť odovzdali už mnohým generáciám žiakov – p. p. Hospodárovú a p. p. Oberhauserovú. Triedy sa s nami podelili o svoje nezabudnuteľné zážitky z výprav za slávnymi slovenskými dejateľmi, septima s Rakúšanmi putovala Slovenskom a dokonca sme sa zúčastnili na krsťoch! Za bránami školy sa skrývajú rôzne talenty, avšak nie každá škola sa môže pochváliť rovno dvoma mladými spisovateľmi. A pretože sranda musí byť, zozbierali sme pre vaše potešenie tie najzaujímavejšie výroky žiakov aj profesorov.

Mnohí z vás už vedia, že tento rok bude pre nás všetkých o čosi inakší. V decembri nás, okrem Vianoc, ktoré mnohí očakávame ako Božie vykúpenie, čaká aj veľká slávnosť - oslava výročia založenia našej školy. Antonovo gymnázium oslavuje neuveriteľných 65 rokov! Preto sme sa my, redakčná rada, rozhodli venovať mu prvé tohtoročné vydanie Gymkáča aj s narodeninovým špeciálom, na ktorom sa podieľala veľká časť školy.

Áno, viem, na čo sa chcete spýtať. Áno, je tu pre vás vždy pripravený kupón, ale my pevne veríme, že ho nebudete potrebovať. Veď tu študujú samí bystrí ľudia. Tak ako tak, dúfame, že vaše oči zablúdia aj do našich článkov, veď tieto riadky sú iba pre vás.

Nezostáva mi už nič iné, ako v mene redakčnej rady popriať Antonovi veľa dobrých študentov a vám ostatným, aby ste si užili narodeninovú slávnosť a prežívali pekné jesenné dni!

Všetko najlepšie! Dominika

Rande pred zborovňou

Už tradične v tejto rubrike oslovujeme členov nášho pedagogického zboru. Pri príležitosti osláv 65. výročia našej školy sme sa rozhodli požiadať o rozhovor pani profesorky, ktoré v GAB-e odovzdávajú študentom svoje vedomosti najdlhšie, naozaj už úctyhodný čas – pani prof. Hospodárová a p. prof. Oberhauserová. Ďakujeme za ich múdrosť, trpezlivosť a prajeme pevné zdravie a ešte veľa síl a optimizmu pri ich ďalšej práci.

Rozhovor s p. prof. Mgr. Martou Hospodárovou

Čomu by ste sa venovali, keby ste neučili?

O tejto otázke som nikdy neuvažovala, lebo už od malička som chcela byť len učiteľkou. Ale keby som bola musela zmeniť svoje povolanie, tak asi by som robila tlmočníčku.

Aký bol váš obľúbený predmet, keď ste boli študentka?

No, matematika to nebola. Mala som rada ruštinu, zemepis a angličtinu.

Prečo ste sa rozhodli učiť práve angličtinu? Vieme, že vašim druhým aprobačným predmetom je slovenský jazyk a literatúra...

Učila som aj slovenčinu, ale angličtina ma viac bavila. Istý čas som dokonca bola jedinou učiteľkou angličtiny na škole. Bolo to možné, lebo do r. 1989 mala len polovica školy angličtinu. Pre všetkých bola povinná ruština.

Ako zvládáte dnešných bláznivých študentov, ktorí majú hlavu všade inde len nie v škole? Čím vás dokážu najviac „vytočiť“?

Zvládam ich svojou povestnou prísnosťou a zatiaľ sa mi to vždy darilo. Avšak vytočiť ma dokážu žiaci, keď sa nepripravujú na hodiny. Veľa by o tom mohla hovoriť 1. A.

Máte nejakú triedu/-y, ktoré sú/boli vášmu srdcu blízke?

Áno. Mojou prvou obľúbenou triedou bola úplne prvá trieda osemročného gymnázia. Pre nás učiteľov to bolo nové, pretože dovtedy na 4-ročnom gymnáziu sme učili len starších žiakov. Čo sa správania týka, s dnešnými žiakmi sa nedajú ani porovnať, boli to veľmi zdvorilé a slušné deti. Vlastne to boli všetky triedy, ktorým som bola triedna. Rada chodím učiť do oktávy, kde naozaj vidím u žiakov seriózny záujem o jazyk. A myslím si (možno si fandím), že aj ľudsky si rozumieme.

Chceli by ste v škole niečo zmeniť? Ak áno, čo by to bolo?

Vzhľadom na moje problémy s kolenom by som zaviedla výťah.

Aká je vaša najobľúbenejšia činnosť v súkromnom živote?

Rada čítam a až donedávna bolo mojou obľúbenou činnosťou chodenie po

horách.

Máte nejaké motto, podľa ktorého sa riadite?

Nikdy nebolo tak zle, aby nemohlo byť ešte horšie.

Čo vás dokáže rozosmiať, zabaviť?

„Vtipné omyly“ žiakov na hodinách angličtiny.

Čo nemáte rada alebo čo vás dokáže nahnevať, rozčúliť?

Nemám rada klamstvo, neúprimnosť a drzosť.

Ako si užívate jeseň? Máte nejaké zaužívané zvyky?

Jeseň si užívam rovnako ako každé iné ročné obdobie. Podľa mňa má každé z nich svoje čaro. Zaužívané jesenné zvyky nemám.

Áká je vaša reakcia, keď vám niekto na Halloween zazvoní v maske na zvonček a pýta si sladkosti?

Ešte sa mi to nestalo, no Halloween považujem za americký zvyk, ktorý nemá nič spoločné s našou kultúrou – deti dnešnej doby nemajú ani len poňatia o slovenských zvykoch a tradíciách, no americké poznajú dokonale.

Máte obľúbenú knihu, film?

Mojou obľúbenou je kniha od Margaret Mitchellovej – Odviate vetrom. Je zameraná na históriu a v mladosti ma fascinovali myšlienky hlavnej hrdinky Scarlett O'Harovej – nikdy sa netreba vzdávať a prekážky treba vždy prekonať. Ale inak čítam takmer všetko, čo mi príde pod ruku. Vždy pred spaním sa snažím prečítať zopár strán.

Čo by ste odkázali našim čitateľom?

Nie som žiadna celebrita, aby som niekomu niečo odkazovala, no možno jedno – vedomosti, ktoré získate, vám už nikto nevezme. No peniaze, po ktorých toľko mladých ľudí tak túži, sa veľmi ľahko rozkotúľajú. A práve tými vedomosťami si môžete zarobiť ďalšie (viem, že sú aj iné možnosti a spôsoby, ale verím, že k tým by ste sa nikdy neznížili :)

**Ďakujem za rozhovor.
Soňa Ďuračková, októva**

Rozhovor s p. prof. PhDr. Helenou Oberhauserovou

Čomu by ste sa venovali, keby ste neučili?

Pracovala by som v hotelierstve alebo v nejakej leteckej spoločnosti.

Aký bol váš obľúbený predmet, keď ste boli študentka?

Francúzsky jazyk, mala som k nemu blízky vzťah, keďže viacerí moji príbuzní z matkinej strany žili predtým v Belgicku a hovorili po francúzsky.

Prečo ste sa rozhodli učiť práve nemčinu? Vieme, že vašimi aprobačnými predmetmi sú dejepis a ruský jazyk

Nemčina mi bola vždy blízka a po nežnej revolúcii, po zmene politických udalostí sa ruský jazyk na viacerých školách prestal učiť a dejiny nezodpovedali historickej objektívitě, museli sa zrevidovať a správne zorientovať..... a aby som nezostala nezamestnaná, vyštudovala som tretí predmet nemecký jazyk na Filozofickej fakulte UK v Bratislave na Katedre germanistiky.

Ako zvládáte dnešných bláznivých študentov, ktorí majú hlavu všade inde len nie v škole? Čím vás dokážu najviac „vytočiť“?

Zvládam ich s úsmevom, vytočia ma len niekedy a to ich nesmiernou vynaliezavosťou, čo sa týka malých študentských podvodov.

Máte nejakú triedu/-y, ktoré sú/boli vášmu srdcu blízke?

Všetkých mám rovnako rada, ale každý triedny miluje vlastnú triedu, chce ju mať na vlastný obraz. Možno poteším tých, ktorí už nie sú na našej škole a bola som ich triedna.

Chceli by ste v škole niečo zmeniť? Ak áno, čo by to bolo?

Naliala by som do školstva viac financií, aby mali študenti optimálne podmienky a dokonalú techniku na štúdium, zariadila by som luxusné triedy a jedáleň, lebo žiaci majú pred luxusom rešpekt a potom neničia vlastné prostredie.

Aká je vaša najobľúbenejšia činnosť v súkromnom živote?

Cestovanie, literatúra, prechádzky, cyklistika, divadlo, balet, opera.

Máte nejaké motto, podľa ktorého sa riadite?

Áno, riadim sa mottom rakúskeho spisovateľa Arthura Schnitzlera - život je len hra, túto hru hráme všetci a kto ju ovláda je múdry.

Čo vás dokáže rozosmiať, zabaviť?

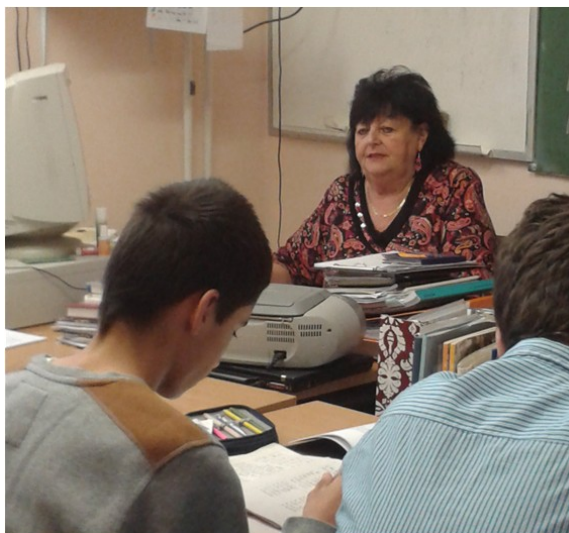
Vtipní, inteligentní a pohodoví ľudia, ktorých je však veľmi málo.

Čo nemáte rada alebo čo vás dokáže nahnevať, rozčúliť?

Nemám rada klebety, stupídnosť, nadradenosť, predsudky.

Ako si užívate jeseň? Máte nejaké zaužívané zvyky?

Mám rada prírodu na jeseň, pobyt v horách, nenáročnú turistiku.

Aká je vaša reakcia, keď vám niekto na Halloween zazvoní v maske na zvonček a pýta si sladkosti?

Poteším sa a pozvem ho ďalej a odmením ho sladkosťami.

Máte obľúbenú knihu, film?

Je to román Hermana Hesseho - Siddhartha, román má zaujímavé myšlienkové línie, je v ňom všetko -

mystika, filozofia, analýza religiozity, humánnosť, aktuálnosť a nadčasovosť. Filmov je nespočetné množstvo napr. Zelená míľa, Pomsta, Šerifovia, Utečec...

Čo by ste odkázali našim čitateľom?

Nič nie je dôležitejšie ako vedomosti a bohatosť ducha, preto študujte čo najviac, aby ste mali čo odovzdať. Komu? Komukoľvek... S láskou a úctou
Helena Oberhauserová.

Ďakujeme za rozhovor.

Arbor, Michelle, Zara, septima

Predstavujeme úspešných Senčanov ...

Mgr. Tomáš König, PhD.

Narodil sa v roku 1978. Po úspešnom absolvovaní štúdia na našom gymnáziu sa vydal študovať na FF UK v Bratislave v odbore archeológia-história. Štúdium ukončil v roku 2001. Od roku 2003 je interným doktorandom na FF UK v Bratislave. Ako odborný asistent na Katedre archeológie pôsobí od roku 2007. Špecializuje sa na včasný stredovek a stredovekú keramiku, o danej problematike prednáša a vedie semináre. Vykonával už mnoho terénnych výskumov, dokonca i v Senci. Patrí k spoluzakladateľom Mestského múzea v Senci, bol ocenený Cenou primátora mesta Senec.

Vo svojom mladom veku ste vo svojej profesii úspešným človekom. Čomu či komu za to vďačíte?

Podpore svojich blízkych, najmä rodičov. Vďaka zázemiu, ktoré som mal vytvorené som sa totiž mohol venovať archeológii v dostatočnej miere.

Prečo vás oslovila práve archeológia?

Stalo sa tak pod vplyvom antických pamiatok, ktoré som mal ako dieťa možnosť vidieť v severoafrickej Líbyi. Záujem o archeológiu dostal časom síce inú podobu, ale pretrval.

Je vo vašej práci oblasť, ktorá je vašou „srdcovou“ záležitosťou?

To sa mení. Momentálne priťahuje moju pozornosť problematika vzniku veľkomoravskej kultúry.

Aký je váš profesijný cieľ, popr. sen?

Mojím snom je nájsť rovnováhu medzi pedagogickou a vedeckou činnosťou do tej miery, aby som sa mohol opäť venovať aj výskumom v teréne.

Máte človeka, ktorý je vašim vzorom?

Je mnoho ľudí, ktorí sú mi vzorom. Každý však len niečím.

Archeológia je veľmi zaujímavý odbor. Možno o ňom uvažujú mnohí naši študenti. Čo by ste im poradili – čo musí zvládnuť budúci archeológ?

Archeológia sa stala vedou trezlivých ľudí. Výsledky na poli vlastného bádania sa totiž dostávajú až po mnohých rokoch práce a štúdia. Zvládnutie množstva doposiaľ nahromadených poznatkov si totiž žiada svoj čas. Ak by ste sa však pýtali na konkrétne znalosti, ten kto ovláda cudzie jazyky, predovšetkým však angličtinu a nemčinu, je vždy vo výhode.

Ste absolventom nášho Gymnázia Antona Bernoláka v Senci. Čo sa vám v mysli vybaví, ak si naň spomeniete?

Bolo to pre mňa náročné obdobie. Nespomínam na neho preto až tak často.

Ako si vnímate na vaše stredoškolské študentské časy?

Štúdium na gymnáziu ma veľmi vyčerpávalo. Predmetom, ktoré mi nešli, som musel venovať takmer všetok čas, pričom výsledky boli nanajvýš priemerné. Tam, kde som, naopak, mohol zrejme napredovať, som stagnoval. Takáto bilancia ma ťažko mohla v danej dobre tešiť či motivovať. V jednej veci to však malo mimoriadny význam. Vybudoval som si trpezlivosť, z ktorej žijem dodnes.

Aká ste boli trieda ako kolektív? Udržiavate kontakt dodnes?

Naša trieda bola z veľkej časti dievčenská. Boli to taktiež dievčatá, ktoré sa vždy postarali o kultúrne a spoločenské aktivity, ktoré sa od nás ako od kolektívu vyžadovali. Žiaľ, musím priznať, že ja som patril k ich obzvlášť pasívnym spolužiakom :-/ Nie som veľmi v kontakte so svojimi spolužiakmi a spolužiačkami. Spomínam na nich však len v dobrom. Všetci boli veľmi fajn, žiliví a vždy priateľsky naklonení. Neviem, či sa podobné dá povedať o každej triede.

Kto bol váš triedny profesor?

Pán profesor Jozef Fedor.

Ako si spomínate na učiteľský zbor? Mali ste obľúbených učiteľov či takých, ktorí boli pre vás inšpiráciou?

Na všetkých spomínam v dobrom, osobitne však na triedneho. Dokázal mať nadhľad, mal nás ako triedu, myslím, veľmi rád. Bol pre nás vždy oporou.

Ktorý bol váš obľúbený a popr. aj neobľúbený predmet?

Najväčšie problémy som mal s matematikou, presnejšie s počtami, ktoré tvorili hlavnú náplň tohto predmetu. Opakovane som sa neskôr zamýšľal, prečo tomu bolo tak. Nedokázal som možno rozpoznať cieľ, ku ktorému malo celé snaženie smerovať. Ťažko povedať, školské osnovy sú totiž zložitá problematika.

Spomínate si na nejakú milú situáciu či príhodu?

Spomínam si na exkurziu v dnes už neexistujúcom cukrovare v Sládkovičove. Krátko potom sa v školskom časopise Gymkáč objavila v podstate anonymná reportáž, ktorá nešetřila vtipnými ironicko-sarkastickými narážkami na nie práve atraktívne továrenské prostredie, v ktorom sa vyrábala cukor. P. profesora Venerčana, ktorý učil chémiu, to na najbližšej hodine vyslovene vytočilo. Keď som o tom pri obede referoval svojmu veľmi dobrému kamarátovi z vedľajšej triedy, zarazilo ma najprv, že je z toho nejaký preľaknutý. Dovtípil som sa však vzápätí, že autorom spomínaného článku musí teda byť práve on :-)

Keď vás niekedy vaše kroky vedú popri našej škole (a vy máte práve nostalgickú náladu), aké myšlienky či spomienky vám napadnú?

Až doposiaľ som veľmi nemával nostalgické spomienky, ale mám pocit, že po tomto rozhovore sa to asi zmení :-)

Čo by ste popriali svojej bývalej škole do budúcnosti?

Doprial by som každému, študentom aj vyučujúcim, aby mohli pracovať a študovať v pokojnom a priateľskom prostredí.

Čo by ste odkázali našim študentom?

Buďte za všetko, čoho sa vám v škole dostáva, vďační a keď by ste mali aj pocit, že vaše snaženie neprináša želané ovocie, nezabúdajte na už spomínanú trpezlivosť :-)

Ďakujeme za rozhovor.

Náš milý GAB,
všetko nejlepší
k **65.**
narodeninám!

Pán menom Bernolák

Z hodín literatúry poznáme osobnosť Antona Bernoláka, ktorého meno nesie naše gymnázium. Možno predsa len niečo neviete...

Kto to vlastne bol Anton Bernolák?

Snáď každý vie, že to bol kňaz, jazykovedec, kodifikátor našej prvej slovenčiny a príslušník nižšej šľachty.

No viete, že je po ňom, okrem našej školy, pomenovaná aj planétka? Planétka číslo 13916 dostala meno po jednom z našich národných hrdinov. Aká pocta!

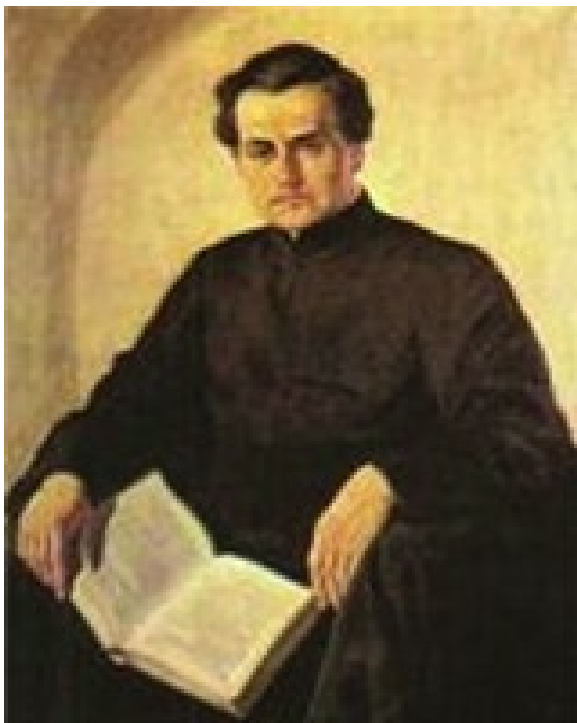
Avšak táto zaujímavosť nie je ani zďaleka jediná, čím nás Bernolák prekvapí. Bol jazykovo zdatný, poznal viacero cudzích jazykov, veď bez ich znalosti by nemohol napísať tak významné dielo ako Slovník slovensko-česko-latinskonoemecko-uhorský!!! Mal aj veľmi široký všeobecný rozhľad. Týkal sa hlavne estetiky, hudby, politiky, ekonomie, dejepisu a taktiež aj medicíny.

Bernolák bol muž doslova

nadšený pre osvietenecké reformy Márie Terézie a jej syna Jozefa II. Výrazne sa uplatnil aj v školstve a šesť rokov pôsobil dokonca aj ako tajomník arcibiskupského vikariátu v Trnave.

Jeho život však ukončilo vyčerpanie kvôli neustálym starostiam v rodine, tak aj kvôli všeobecnému stresu z jeho funkcie. Dostal srdcovú porážku. Zomrel náhle a pomerne skoro vo veku päťdesiatjeden rokov. Kto vie, čo by vo svojom obdivuhodnom živote ešte dokázal, keby ho srdiečko nezhradilo.

Naša škola je pomenovaná podľa skutočného hrdinu, ktorý si zaslúži v našich srdciach obdiv aj vďaka. Každý by sme mali cítiť aspoň trochu hrdosti, že môžeme študovať na gymnáziu pomenovanom po takom veľkom človeku, akým bol Anton Bernolák.

Arbor, septima

Čo pre mňa znamená moja škola...

Ponúkame vám úryvky zo slohových prác žiakov kvarty a tercie.

Keď si v encyklopédiách vyhľadáme rok 1949, zistíme, že bol pre budúcnosť ľudstva dosť významný. Narodilo sa množstvo slávnych osobností a vznikli známe inštitúcie ako Rada Európy či Severoatlantická aliancia - NATO. Encyklopédie však nespomínajú udalosť, ktorá poznamenala životy tisícov mladých ľudí - založenie Gymnázia Antona Bernoláka v Senci. Gymnázium sa za 65 rokov existencie menilo, modernizovalo, ale jeho hlavná úloha zostala rovnaká - vychovávať, vzdelávať a pripravovať študentov na budúcnosť. A v dnešnej dobe je vzdelanie kľúčom ku každému zamestnaniu. (Pavol Toth-Vaňo)

Ako pre každého, aj pre mňa škola znamená neodmysliteľnú súčasť detstva. Škola ako budova sama o sebe neznamená nič. Celú jej dušu a podstatu tvoria tí, ktorí v nej získavajú drahocenné informácie, tí, ktorí ich odovzdávajú, a tí, ktorí to všetko umožnili. Študenti a učitelia. A škola nám neposkytuje len vzdelanie, ale aj príležitosti na získanie nových schopností, ale aj na ich zlepšenie. A zo všetkého najdôležitejšie - šancu na nové priateľstvá. Škola pre mňa neznamená len miesto, kam z povinnosti musím každý deň chodiť, ale škola pre mňa znamená druhú rodinu. (Dávid Chvostál)

GAB sa bez pochyb stal súčasťou môjho života. Zakaždým, keď prechádzam chodbami tejto školy, vybaví sa mi nespočetné množstvo spomienok. Iste, niektoré z nich nie sú práve najkrajšie, no mnohé z nich ma hrejú pri srdci. Táto škola mi nedala len lepšie výhľady do budúcnosti, ale i ľudí, na ktorých budem navždy spomínať. Vďaka profesorom získavam viac skúseností, poznatkov, a taktiež sa učím vnímať svet aj z iných stránok. Ak sa spýtate ktoréhokoľvek študenta, či sa do školy teší, odpoveď bude záporná. Som si však viac než istý, že spolužiaci i profesori, na ktorých sa máme vo zvyku sťažovať, budú chybať každému z nás. Aj keď si to veľmi neuvedomujeme, táto škola a hlavne ľudia v nej sa stávajú našou súčasťou. (Rebeca Vašková)

Rok za rokom, vždy keď sa stromy odedú do jesenných farieb, sa brány našej školy otvoria pre jej študentov. Na začiatku ich tváre hrajú zubatými úsmevmi a aj napriek prekážkam, ktoré sa im počas roka postavia do cesty, sa s rovnakou blaženosťou na duši so školou lúčia.

A ja sa tiež snažím prežiť ako statočný bojovník veľkou bitkou nazývanou školský rok. A vždy nakoniec skončím s mierovou zmluvou nazývanou vysvedčenie. Lenže škola nie je ako nepriateľ, ktorý sa po prehratej bitke vzdá, nie, škola je veľmi vytrvalá a na ďalší rok znovu rozpúta vojnu o tak vzácnu surovinu – jednotky.

Čo pre mňa teda znamená škola? Je to pre mňa síce nepriateľ, ktorý sa dá dobrou disciplínou a inteligenciou poraziť, ale aj akýsi tréningový program na nľahkú cestu životom. (Allen Šmihel)

Pre mňa je škola štartovacou rampou do života. Na tejto rampe načerpám palivo na štart. Nato aby som mohol stúpať nahor, potrebujem práve toto cenné palivo. Vedomosti, ktoré v škole načerpám, budem využívať celý život. Ved' od toho čo viem, závisí môj ďalší život, od môjho vzdelania závisí, ako sa zamestnám. Pre mňa je škola veľmi dôležitá na ceste životom. A viem, že bez nej by sa mi kráčaľo veľmi ťažko. (Timotej Michalka)

Keď sa povie škola, čo vám napadne? Mne určite to očakávané zvonenie zvončeka, praskanie ramienok školskej tašky pod veľkou váhou učebníc, moria domácich úloh či takmer všetci obľúbení učitelia. Je to miesto, ktoré si pamätá mnoho dospievajúcich tvárí, šťastných úsmevov, ale aj uplakaných očí.

Keďže je škola našou druhou rodinou, nemala by nás rozmaznávať, ale predovšetkým vychovávať. S výchovou jej pomáhajú naši učitelia. Sú to trpezliví ľudia, ktorí sa snažia o to, aby sa z nás stali inteligentní dospelí ľudia. (Karin Ravaszová)

Dnes pre mňa škola znamená nielen radosť po zvonení na prestávku. Znamená pre mňa vedomosťami spečatené priateľstvo. Ale ako predstaviť môjho najvernejšieho priateľa - vzdelanie? Spoznali sme sa, keď nás asi pred deviatimi rokmi zoznámil zákon o povinnej školskej dochádzke. Odtedy kráčame jednou cestou a zatiaľ, čo ja som sa povahovo menil, on stál pri mne a vždy, keď som padal do tej bezodnej jamy menom zúfalstvo, chytil ma v poslednej chvíli za ruku a potľapkal po pleci. Je mi starším bratom, ktorý ma vedie cestou osvietenia. (Filip Rybanský)

Škola. Škola by pre nás nemala predstavovať väzenie, kde si musíme skoro každý deň odsediť 6 hodín. Je totiž našim odrazovým mostíkom. To, ako vysoko sa odrazíme, závisí od množstva vedomostí, ktoré si tu nazbierame. No vzdelanie sa na nás nenalepí len tak. Vedie k nemu dlhá cesta učenia a vzdelávania sa.

Škola ale určite nie je iba miestom neprestajného biffovania sa. Pri zúčastňovaní sa školských výletov som spoznal mnoho krás Slovenska a odniesol som si z nich veľa nezabudnuteľných zážitkov. Okrem toho mám možnosť vybrať si z pestrého menu krúžkov, ktoré môžem navštevovať. Či už sú to vzdelávacie alebo športové, každého žiaka určite zaujmú. Mojm najväčším darom, čo som od školy okrem vedomostí dostal, je množstvo mojich najlepších kamarátov. Tento dar si cením zo všetkých najviac a škole zaň úprimne ďakujem. (Andrej Srnka)

Projekt „Po stopách bernolákovcov“

Začal sa nový školský rok, k čomu neoddeliteľne patrí vzdelávanie (alebo aspoň pokus oň). Pre nás bude tento rok však trochu iný. Naše gymnázium, ktoré je hrdým nositeľom čestného názvu Gymnázium Antona Bernoláka, oslavuje 65. narodeniny, ako už mnohí z vás stihli zaregistrovať. A čo by to boli za narodeniny bez darčiekov? Jeden darček sa rozhodli pripraviť aj prváci a druháci, načo však potrebovali na dva dni opustiť brány školy a vydať sa na cestu za novými informáciami, cestu s krycím menom „Po stopách bernolákovcov.“

Prvý deň našej výpravy sme sa zobudili do mrazivého októbrového rána. Zabalení v kabátoch sme nastúpili do autobusu za sprievodu pani profesoriek slovenčiny. Naša prvá zastávka bola v obci Naháč, v pamätnom dome, kde v rokoch 1780-1807 pôsobil Juraj Fándly. Vypočuli sme si zaujímavý výklad o tomto slovenskom spisovateľovi a kňazovi, a navyše sme zistili, ako odlišne znie trnavský prízvuk pre obyvateľov Senca. Fándly nebol iba farár, bol tak tiež včelár a písal náučnú literatúru pre obyčajný ľud. Na koniec prvej prehliadky sme si prezreli zvláštnu jabloň, ktorá rodí jablká bez jadierok, Fándlyho jabloň.

Druhou zastávkou prvého dňa bolo Dolné Dubové a Pamätná expozícia Jozefa Ignáca Bajzu. Bol to autor prvého slovenského románu a zároveň človek, ktorý sa ako prvý pokúsil kodifikovať našu slovenčinu. Navštívili sme aj dolnodubovský kostol, ktorý bol zrekonštruovaný práve počas Bajzovho pôsobenia v tejto dedinke.

Konečné miesto nášho poznávania bola Pamätná izba, tentoraz venovaná Jánovi Hollému, v Maduniciach. Zaujímavosťou pre nás bolo, že aj keď bol Ján Hollý bernolákovec a do smrti písal v bernolákovčine, udelil symbolické požehnanie ďalšej generácii spisovateľov na vytvorenie spisovnej reči pre náš ľud, štúrovcom. Po náročnom a vyčerpávajúcom dni sme sa pobrali späť do Senca. A keďže naša výprava bola dvojdná, nasledujúci deň sme dorazili do tzv. slovenského Ríma, do Trnavy. Pani profesorka Áčová nás previedla mestom, dozvedeli sme sa zaujímavé poznatky. Ďalším bodom nášho programu bola návšteva trnavskej knižnice, kde sme sa zúčastnili na predstavení s názvom „Bernolák žije! Anton Bernolák a jeho tovariši.“ Celé predstavenie sa nieslo v duchu Slovenského učeného tovaríšťa – spolku, ktorého hlavnou úlohou bolo šíriť nový spisovný jazyk medzi ľuďmi a ich hlavný stánok bol v Trnave. Po tejto zaujímavej skúsenosti sme sa vrátili do školy aj s novými informáciami, ktoré nám poslúžili pri tvorení darčiekov našej školy. Verím, že ste si ich všetci všimli a oceníte našu snahu. Za tieto dva skvelé dni ďakujeme pani profesorke Lenártovej, pani profesorke Áčovej a hlavne pánu riaditeľovi, ktorý nám umožnil zúčastniť sa tohto projektu.

Dominika, 2.A

Anton Bernolák v Nových Zámkoch

15. október 2014 mohol byť obyčajnou stredou strávenou v školských laviciach neustálym ponáraním našich myslí do učebníc, zošitov a výkladov učiteľov. Avšak nebol, teda aspoň nie pre žiakov kvarty a kvinty. Hoci skoré ránné vstávanie nás neminulo, lebo autobus odchádzal o pol ôsmej, všetci sme sa zhromaždili pred naším gymnáziom s dobrou náladou a očakávaním. Čakal nás totiž jeden z tých dní, kedy si oddýchneme od školy a obohatíme sa o nové zážitky a vedomosti mimo jej priestorov.

Tentokrát bolo cieľom našej exkurzie Múzeum Jána Thaina v Nových Zámkoch, ktoré sme dosiahli asi po dvoch hodinách cesty. Tam nás privítali pani sprievodkyne a už o chvíľku sme sa rozdelili na dve skupiny – my (kvartáňania) sme mali najskôr prehliadku múzea a kvinťania prednášku o Bernolákovi. Na prízemí múzea sa nachádzala expozícia o histórii Nových Zámkov. Tvorilo ju množstvo exponátov z rôznych historických období, od zubov mamuta a iných kostí cez nástroje, keramické nádoby, šperky a zbrane po brnenia, šaty, písomnosti a starý nábytok. Zaujímavé boli napríklad predmety pripomínajúce obuváky, ktorými sa vraj kedysi platilo. Celou expozíciou nás sprevádzala pani sprievodkyňa, na ktorej sa nedalo nevšimnúť, že má trému, i keď musím uznať, že jej prednáška o histórii mesta bola naozaj rozsiahla. Ďalej sme sa presunuli na horné poschodie do expozície s názvom Škola v prírode. Tu sme mali možnosť vidieť všelijaké staré predmety zo školského prostredia, či už vypchaté zvieratá (podobné, aké máme v učebni biológie), športové pomôcky, knihy, aktovky alebo staré fotografie, vysvedčenia a iné písomnosti, dokonca aj staré školské lavice, na ktoré sme si však nesmeli sadnúť. Potom sme si všetci posadali do malej miestnosti, v ktorej bola predtým kvinta, aby nám pani Kasašová, expertka na život a dielo Antona Bernoláka, ktorá je mimochodom jeho potomkom, mohla o ňom v skratke porozprávať, lebo inak, podľa jej slov, by o ňom dokázala rozprávať aj štyri hodiny. Pomocou prezentácie premietanej na stenu nás oboznámila so základnými faktami, zaujímavosťami a poukázala na to, že určité informácie, ktoré sa o Bernolákovi uvádzajú, nie sú pravdivé, napríklad jeho rodný dom a niektoré miesta, kde údajne študoval. Prednášku spestrila aj niekoľkými príhodami a otázkami, aby sa jej podarilo udržať našu pozornosť.

Na záver sme si ešte pozreli špeciálnu expozíciu venovanú nášmu prvému kodifikátorovi spisovnej slovenčiny. Prehliadku zakončila pani Kasašová preverovacou otázkou – kým by bol Anton Bernolák, keby ešte žil. Po niekoľkých

neúspešných pokusoch mojich spolužiakov o uhádnutie odpovede nám pani Kasašová prezradila odpoveď: určite by bol najstarším človekom na svete. Žiaľ, pani profesorky nenaplnili našu túžbu po rozchode po Nových Zámkoch, pretože cesta bola dlhá a nestihli by sme obed. Tak sme sa domov vrátili bez suvenírov, ale aspoň s novými zážitkami a vedomosťami. A tiež sme si oddýchli od školy. ;)

Návratom domov naše vzdelávanie neskončilo – boli sme súčasťou projektu “Po stopách bernolákovcov” a nasledovala naša práca o Antonovi Bernolákovi – vo forme písomných alebo elektronických projektov. Dnes už zdobia interiér našej školy a verím, že sa vám páčia.

Veve, kvarta

Anton Bernolák

Slovenský národ zahalený tmou
vykúpený krvou našich predkov
no spútaný putami vekov
pokľakol pred silnejším a väčším
padla zašlá sláva.

Keď duch národa pomaly umieral,
nádej na záchranu pomaly sa strácala,
v malej dedine ovenčenej vodami
skrsol plamienok nádeje.

Z plamienka ohnisko
Z ohniska vatra
V čom bola nádej ukrytá?
V meči či puškách ?
Nie
Však načo plytvať krvou muža?
Lež rozum silnejší je než
ktorákoľvek zbraň

Veď slovo múdre pohladí,
no i plamene bojovné rozhorí.
A na slovo Bernoláka
zdvihol ľud hlavy
svoju krajinu skrášil literami.

Pavol Petrovič a Matej Hrnčiar, kvarta

Anton Bernolák

Nedaleko Námestova,
narodil sa Bernolák.
Nemal rád on cudzie slová,
bol to srdcom Slováč.

Musíme mať vlastný jazyk,
povedal si rázne.
Začal tvoriť gramatiku,
nielen svoje kázne.

Založil tak Tovarišstvo,
spolok nie moc veľký.
Šírili ním slovenčinu,
slová krásne sťa šperky.

Rado Král', David Chvostal', kvarta

Báseň o Bernolákovi

V malej dedinke na Orave
narodil sa Anton Bernolák.
Nebažiac nikdy po sláve
bol vždy hrdý Slovák.

Za slovenskú reč tvrdo bojoval,
uzákonil prvé pravidlá.
Jeho jazyk sa moc neujal,
avšak otvoril stavidlá.

Vtedy sa mu zdalo najlepšie,
zobrať si za predlohu trnavské nárečie.
O slovenčinu sa veľmi zaslúžil,
a tým národu dobre poslužil.

Položil prvú tehličku, na reči základ,
aby iní na nej stavali.
Naložil si na chrbát ťažký náklad,
bez neho by iní ani nezačali.

Timotej Michalka, Andrej Srnka, kvarta

Anton Bernolák

V časoch smutných, neveselých
patril medzi zopár smelých,
ktorí sviečku zapálili
a v jej svetle navždy žili.

Sviečka síce rýchlo zhasla,
no bublina navždy praskla.

V tej bubline táto správa:
„Slovenský ľud nemá práva,
aby ako národ žil,
slovenčinou hovoril.“

Slovenčina neskôr vznikla
a dodnes už nezanikla.
V lese, v škole a či v kine
rozprávame v slovenčine.

Pavol Toth-Vaňo a Filip Rybanský, kvarta

Školské projekty

Project Comenius

Čo je to vlastne ten projekt Comenius, na ktorom sme boli? Čo je jeho cieľom a ako je spojený s nami?

Projekt Comenius je vzdelávací program Európskej únie. Je zameraný na školské vzdelávanie. Môžu sa doň zapojiť materské, základné a stredné školy. Jeho základným cieľom je, aby si žiaci osvojili vedomosti nevyhnutné pre svoj osobný rozvoj, aby porozumeli kultúre iných európskych krajín, naučili sa spolupráci a aktívnej účasti v európskych záležitostiach.

Do programu Comenius bolo zapojených **27 členských štátov Európskej únie**: Belgicko, Bulharsko, Česká republika, Dánsko, Estónsko, Fínsko, Francúzsko, Írsko, Taliansko, Cyprus, Litva, Lotyšsko, Luxembursko, Maďarsko, Malta, Nemecko,

Holandsko, Poľsko, Portugalsko, Rakúsko, Rumunsko, Grécko, Slovensko, Slovinsko, Španielsko, Švédsko, Veľká Británia.

Ďalším cieľom je, aby projekt pomohol žiakom a vyučujúcim lepšie pochopiť šírku rozmanitosti európskych kultúr, jazykov a hodnôt. Názov Comenius pochádza od mena českého učiteľa a spisovateľa Jána Amosa Komenského, ktorého životným cieľom bolo šíriť vzdelanie medzi ľuďmi, preto si aj myslím, že tento projekt má zaslúžené meno.

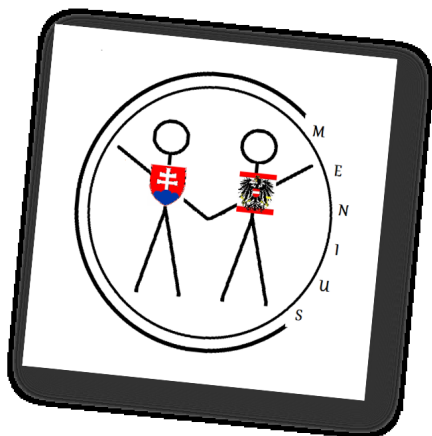
Matej Ďurčík

Projekt Comenius a septima

Comenius. Projekt, ktorý finančne zabezpečuje Európska únia. Vo všeobecnosti je to bilaterálny projekt, ktorý umožňuje študentom spoznávať kultúru iného národa, ponúka zdokonalenie sa v cudzom jazyku a v neposlednom rade vedie k akémusi duševnému obohateniu.

Naša trieda septima mala možnosť sa do tohto úžasného projektu zapojiť a pani profesorka Lucii Nemečkovej sa ho podarilo, takpovediac, získať. A tak sme sa jedného dňa začali pripravovať na dva dvanásťdňové výmenné pobyty v Rakúsku a na Slovensku. Našou témou sa stali pamiatky UNESCO v srdci Európy. Príprava zahŕňala zbieranie informácií o týchto pamiatkach a následné vypracovávanie prezentácií. A aby sme sa už vtedy začali pripravovať na konverzáciu v nemčine, boli aj tieto prezentácie v nemeckom jazyku. To, že sme o niekoľko mesiacov po začatí projektu mohli tieto úchvatné mies-

Toto logo sprevádzalo našu cestu a stalo sa aj jej znakom, ktorý sme zvečnili v podobe potlačie na tričkách.

ta celosvetového významu aj navštíviť, bolo pre nás akosi čerešničkou na torte. Každú pamiatku sme dôkladne zdokumentovali a nafotili.

Projekt stále trvá a naše materiály nám následne pomôžu pri práci na záverečnom produkte, ktorým je viacjazyčný kalendár. Ten odprezentujeme vo februári roku 2015. Dá pomyselnú bodku za celou našou dvojročnou prácou. Zručnosti, ktoré sme získali na našej ceste, bezpochyby využijeme aj v ďalšom bežnom aj pracovnom živote (zdokonalenie sa v oblasti praktickej nemčiny, vzájomná tolerancia či spoznanie kultúry a hodnôt iného národa). Comenius je projekt, ktorý nás mnohému priučil a za jeho realizáciu, ktorá bola nesmierne náročná, vďačíme našej pani profesorka Lucii Nemečkovej.

Veronika Sojáková

Naše cesty Slovenskom...

Prednedávnom som sa zamýšľal nad tými úžasnými dvoma týždňami, ktoré som mal možnosť stráviť s mojimi spolužiakmi. Precestovali sme celé Slovensko od západu až po východ a navštívili sme desiatky významných pamätihodností a pri každej pamiatke sme si vždy spravili „Gruppenfoto“ (skupinové foto), ktoré sme spočiatku brali ako trest, no ku koncu sa nám to už aj páčilo.

Hneď v prvý deň pobytu našich rakúskych priateľov na Slovensku sme navštívili mesto, ktoré je neprehliadnuteľným vinárskym klenotom, Modru. Okrem vína sa Modra spája aj s výrobou majoliky. A my študenti sme dostali možnosť vytvoriť si vlastné misky, vázy, poháre či iné skvosty z hlíny. Boli sme z toho veľmi nadšení a nevyužiť túto možnosť by bolo na škodu nás všetkých, veď pre väčšinu z nás to bola nová skúsenosť.

Na ďalší deň skoro ráno sme odcestovali smerom stredné Slovensko. Mesto, ktoré bolo naším cieľom, sa vyznačuje bohatou banskou históriou. Banská Štiavnica má svoje čaro, čo sme mali možnosť zistiť počas absolvovania prehliadky mesta.

Nasledujúce ráno nás čakala cesta do Ochtinskej aragonitovej jaskyne, ktorej krása všetkých nadchla. Prehliadka s odborným výkladom, na ktorú sme sa tešili, sa konala tristo metrov pod zemou.

Pri príjazde do Kežmarku sme boli ubytovaní v tom najlepšom kežmarskom hoteli a určite sme sa všetci zhodli, že prívlastok „najlepší“ nemá len tak. Počas nášho pobytu v Kežmarku sme navštívili viaceré mestá v jeho okolí, napr. Bardejov, Levoču, kde sme mali možnosť prezrieť si oltár majstra Pavla z Levoče zblízka na vlastné oči, avšak bol práve v reštaurácii, a tak sme ho nevideli celý, čo nás mrzelo. Navštívili sme aj hrad, ktorý, ako sa uvádza v encyklopédiách, sa považuje za stred Európy - Spišský hrad. Prehliadku hradu nám trochu pán sprievodca spestril a to tak, že nám dovolil vyskúšať si stredoveké mučiace stroje na vlastnej koži. Po prehliadke sme vyšli na najvyššiu vežu hradu, odkiaľ bol impozantný výhľad na scenériu krajiny.

Na spiatocnej ceste sme navštívili dedinku, ktorá je veľmi zaujímavá predovšetkým materiálom, z ktorého sú tu postavené budovy. Materiálom je hlavne drevo a ako už tušíte, bol to Vlkolíneec.

Predposledný deň, ktorý sme mali možnosť stráviť s našimi rakúskymi kamarátmi, sa odohrával na pôde nášho hlavného mesta – Bratislavy. V našej „perle na Dunaji“ sme mali rozchod a spoločnými silami sme mali za úlohu splniť niekoľko zaujímavých úloh. Môj osobný názor je, že to bol najlepší deň, ktorý sme spolu strávili. Ešte večer toho istého dňa sme si spoločne zorganizovali opekačku, na ktorej sme sa všetci výborne zabavili.

V posledný deň ešte v predpoludňajších hodinách sme sa srdcervúco rozlúčili a zapriali našim rakúskym priateľom šťastnú cestu domov a, samozrejme, nemohla chýbať ani „Gruppenfoto“, na ktorej nikto neskrýval svoje pocity.

Martin Pajpach

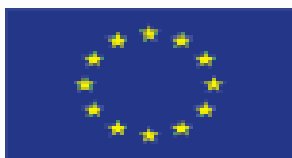
Čriepky histórie

Naše putovanie Slovenskom pokračovalo na druhý deň výletom na hrad Červený Kameň a návštevou Slovenskej ľudovej majoliky v Modre. Výroba keramiky v tomto meste siaha až do štrnásteho storočia a jej prvotná tvorba bola úzko spätá s vinárstvom. Už v sedemnástom storočí tu vznikali prvé cechy a o rozvoj sa postarali aj habánski keramikári. V súčasnosti je modranská keramika chránená ochrannou značkou a maľuje sa výhradne ručne. Toto všetko sme sa dozvedeli aj my pri prehliadke dielne, no najzaujímavejšiu časť

bezpochyby tvorila vlastná tvorba modranskej majoliky. Už pri prvých ťahoch štetcami sme zistili, že to nebude také jednoduché. Nakoniec sa nám však podarilo dokázať, že máme v sebe kúsok estetického cítenia. Pod našimi rukami vznikali naozaj nádherné diela, na ktoré sme mohli byť právom pyšní. Aj tak sme však všetci obdivovali zamestnankyne v dielni, ktorých výrobky, vznikajúce priamo pred našimi očami, boli skutočnými umeleckými dielami.

Veronika Sojáková

**Program
celoživotného
vzdelávania**

Hlboko pod zemou

Ďalšou zastávkou na našej ceste za poznáním sa stala Ochtinská aragonitová jaskyňa. Tento vzácny prírodný úkaz sa nachádza na juhu východného Slovenska asi 20 kilometrov od Rožňavy. Vzácny, pretože táto jaskyňa je jednou z troch najväčších aragonitových jaskýň sprístupnených pre verejnosť na svete. Ďalšie dve sa nachádzajú v Mexiku a v Argentíne. Celková dĺžka trasy pre turistov a nadšencov je 300 metrov. Jaskyňa bola objavená náhodou v roku 1954 pri razení geologickej prieskumnej štôlne Kapusta. Po celý rok je v jaskyni zima, len 8 stupňov nad nulou a vlhkosť vzduchu až 100 percent.

O pol jedenástej sme dorazili na miesto určenia. Od parkoviska k jaskyni je to približne 10 minútová príjemná prechádzka do mierneho kopčeka. Keďže sme mali kúpené lístky dopredu, nemuseli sme vôbec čakať a hneď po príchode ku vchodu do jaskyne sa mohla naša prehliadka začať. Priamo do jaskyne sme sa dostali širokým umelo vybudovaným tunelom. V jaskyni je naozaj zima a klzko aj v lete, takže sme boli všetci vybavení bundami a nepremokavou obuvou. Aragonitová výzdoba na stropoch je nádherná, niekedy bolo až neuveriteľné, že nič z toho nebolo vytvorené ľudskou rukou. Stalagmitami, stalagtitmi a stalagnátmi bola pokrytá celá jaskyňa, takže si treba dávať pozor na hlavu. Prehliadka bola pomerne krátka, len niečo cez 30 minút, no aj tak to bol nezabudnuteľný zážitok a celú túto nádhru treba vidieť na vlastné oči.

Zuzana Žákovcová

Bardejov - miesto, kam sa chcem vrátiť

Na blankytnej oblohe nás sprevádza slnko ako verný spoločník a náš autobus vchádza do oparu histórie. Dnešný deň má naša trieda za úlohu preskúmať Bardejov, mesto živých spomienok a hlasu priateľa. Vystupujem z autobusu, dvíham zrak k rozsiahlej budove Gymnázia Leonarda Stöckela a strácam sa v spomienkach, ktoré však nepatria mne. Medzi vychádzajúcimi študentmi vidím moju maminu a taktiež otca mojej spolužiačky. Aj vďaka tomu sa cítim v tomto meste ako doma.

Ako tak kráčam po starobyľných uliciach, ako kvapky dažďa sa mi v mysli vynárajú myšlienky o tomto dávnom, slávnom a hrdom meste. Prvá písomná zmienka už v roku 1241... koľko ľudí už kráčalo po týchto chodníkoch predomnou? Koľkokrát sa toto mesto spomínalo v kráľovských listinách? Vždy to bolo hrdé mesto a dokonca už v roku 1376 ho Ľudovít I. povýšil na slobodné kráľovské mesto. Už v pätnástom storočí bolo v Bardejove neuveriteľných šesťdesiatštyri rozličných remesiel.

Mesto bolo opevnené hradbami s baštami po celom obvode a z vonkajšej strany ho chránila vodná priekopa – vo vtedajšej dobe patrilo opevnenie k najdokonalejším v Uhorsku. Dodnes je veľmi zachovalé a zrekonštruované, z 23 bášť sa zachovalo až 12.

Ako prechádzam okolo opevnenia, začína sa predomnou týčiť mohutný symbol mesta. Medzi stromami presvitá majestátny strážca, ktorý tu vzhliada k oblakom už sedemsto rokov. Touto dominantou je Bazilika svätého Egídia, goticko-renesančný kostol s výraznou vežou a ihlancovou strechou. Zvláštnu pokojnú atmosféru, ktorá sa šíri naokolo, akoby zvýrazňovala prítomnosť umeleckých diel ukrytých vo vnútri – jedenásť pôvodných gotických oltárov. Pred vchodom do chrámu sú ako dvaja významní starčekovia umiestnené pôvodné zvony z veže – Zvon Urban a Zvon Ján.

Aby ste si nemysleli, že Bardejov si svoje nevytrpel, naľavo od baziliky stojí baroková socha sv. Floriána, ktorá pripomína veľký požiar v osemnástom storočí.

Ozvena mojich krokov sa šíri po poloprázdnom veľkom oválnom Radničnom námestí, ktoré tvorí centrum mesta. Všade, kam sa pozriem, sa hrdó týčia meštianske domy. Na severe sa nachádza, už spomínaná, Bazilika a za ňou stojí budova slávnej bardejovskej školy –

- Humanistického gymnázia, ktoré malo vo vtedajšej dobe vysokú úroveň a študovali v ňom deti z významných šľachtických a meštianskych rodín.

Významným učiteľom tu bol žiak Martina Luthera, Leonard Stöckel, ktorý mal výrazný vplyv na vzdelanosť a kultúru a dokonca napísal prvý pedagogický dokument na Slovensku. Pred očami vidím mladých študentov, ktorí tu v dávnych časoch organizovali divadelné a hudobné predstavenia, nacvičili tu aj prvú hru v Uhorsku, ktorú napísal L. Stockel: Príbeh o Zuzane.

Bardejov však pevne drží v rukách aj ďalšie prvenstvo: farskú knižnicu, ktorá sa stala prvou verejnou knižnicou v Uhorsku. Už v šestnástom storočí sa tu zriadila tlačiareň, v ktorej sa v roku 1581 vytlačila prvá kniha na Slovensku, ktorá bola napísaná v reči blízkej nášmu ľudu – v slovakizovanej češtine – Lutherov katechizmus. Slovenská národná knižnica ju v roku 2013 slávnostne vytlačila ako najstaršiu slovenskú knihu.

V strede námestia stojí goticko-renesančná radnica. Z jej strechy sa roky na svojich obyvateľov pozerá ochranca mesta, rytier Roland.

V popoludňajších hodinách opúšťam aj s mojou triedou mesto Bardejov, kde sa snúbi obdivuhodná história, ktorú človek cíti na každom kroku, s čulým súčasným životom.

Zara

Vlkolíneč - medvedia osada

Nastal posledný deň nášho cestovania po východnom a strednom Slovensku, a tak sme sa po ceste domov rozhodli navštíviť ďalšiu pamiatku UNESCO a to dedinku Vlkolíneč. Vlkolíneč bol zapísaný do Zoznamu svetového dedičstva 11. decembra 1993. Je to svahová obec ležiaca v Národnom parku Veľká Fatra. Jedna z povestí hovorí, že názov obce Vlkolíneč je odvodený od výskytu vlkov v tejto lokalite. Vzácnymi stavbami obce sú zrubová zvonica z roku 1770, studňa z roku 1860 s hĺbkou 13 m a kamenný kostol Navštívenia Panny Márie. V obci je aj muzeálny objekt - Roľnícky dom s expozíciou pôvodného bývania a používania predmetov v domácnosti či v poľnohospodárstve. Zaujímavým objektom je aj budova bývalej školy (dnes Galéria ľudového umenia), v ktorej je umiestnená výstava umeleckých diel a loveckých trofejí. V dedine žije ešte stále približne 20 obyvateľov. Po príchode do obce nás čakala veľmi milá pani, ktorá nám rozpovedala príbeh o tomto mieste v anglickom jazyku. Prehliadka bola stručná, no veľmi zaujímavá. Po chrbte nám prebehol mráz, keď nám pani povedala, že veľmi častými návštevníkmi obce sú medvede, ktoré si veľmi rady pochutnávajú na jabĺčkach. Táto dedinka bola jedna z najkrajších miest, čo sme navštívili. Vlkolíneč - tichá roľnícka osada, ktorá vo svojom srdci ukrýva tie najkrajšie klenoty našej vlasti.

Milada Tóthová

GAB - bližšie k futbalu

Betónovú plochu nahradilo moderné futbalové ihrisko s tribúnou. Kde sa tak stalo? No predsa pri našej milovanej telocvični Slávia. Rekonštrukcia prebiehala počas letných prázdnin, aby si študenti nášho gymnázia mohli naplno vychutnávať leto pri futbale. Prinášame Vám rozhovor s našim pánom riaditeľom RNDr. Jozefom Radzom.

Je daný projekt futbalové alebo multifunkčné ihrisko?

Projekt sme vypracovali na minifutbalové ihrisko s umelým trávnikom a osvetlením na výzvu Slovenského futbalového zväzu, ktorý v roku 2005 realizoval výstavbu staršieho futbalového ihriska otvoreného ako 32. na Slovensku. Nachádza sa vedľa telocvične.

Ako to bolo (je) s realizáciou daného projektu?

Už v čase môjho príchodu na školu (v r. 1993) bol vonkajší areál na Športovej ul. pre ľahkoatletické disciplíny nevyhovujúci, snažil som sa o jeho rekonštrukciu. Celý športový areál sa budoval v 60-tych rokoch minulého storočia. Najskôr to bol antukový bežecký ovál a škarové basketbalové ihrisko na mieste terajšej telocvične. Na mieste terajšieho minifutbalového ihriska bola šatňa a neskôr vedľa nej asfaltové volejbalové ihrisko. Telocvična bola postavená až v roku 1975 z drevotriesky so životnosťou 15 rokov a vybudované antukové hádzanárske ihrisko, neskôr potiahnuté asfaltom. Na prelome tisícročí prestala telocvična vyhovovať po hygienickej stránke, bola dávno po životnosti a vzhľadom na elektrické vykurovanie bola jej prevádzka nákladná. Preto sme pristúpili k jej rekonštrukcii do dnešnej podoby. Už niekoľko rokov máme vypracovaný projekt rekonštrukcie vonkajšej časti areálu. Rozdelený je do troch etáp. Prvou mala byť rekonštrukcia oplatenia minifutbalového ihriska, priestorov za telocvičňou a výrub náletových drevín, v súčasnosti prebieha súťaž na dodávateľa prác. Druhou etapou je úprava asfaltovej plochy pokrytím umelým trávnikom (už zrealizované), rekonštrukcia jeho umelého osvetlenia a rekonštrukcia minifutbalového ihriska, ktoré nám vandali značne znehodnotili. V tretej etape chceme zrekonštruovať bežecký ovál, ktorý by mal byť umelohmotný (tartan) a znovu vybudovať doskočisko s umelým rozbežiskom, prípadne priestor pre vrhačské disciplíny.

Na ihrisku sú takisto basketbalové koše. Plánujete aj nejaký basketbalový turnaj?

Na ihrisku sú aj basketbalové čiary, zatiaľ nie všetky, ale budeme v čiarovaní pokračovať aj pre iné športy. Budú tam aj basketbalové turnaje, je to v kompetencii nášho Školského športového klubu a máme prísľub od vedenia hádzanárskeho klubu, že počnúc jarnými mesiacmi budú organizovať zápasy a turnaje žiackych družstiev.

Vedľa spomínaného ihriska, je druhé menšie. Máte v pláne ho využívať aj na iné športy?

Toto ihrisko bolo financované SFZ a preto tam mohli byť len futbalové čiary. Po jarnej rekonštrukcii trávniku zistíme, pre ktoré ďalšie športy bude vyhovovať (volejbal, tenis) a urobíme príslušné čiarovanie.

Kto celý projekt financoval? Získali ste aj sponzorov?

Popísanú prvú fázu bude financovať majiteľ areálu, teda Bratislavský samosprávny kraj. Úpravu asfaltového ihriska sponzorovala firma RIGUL zo Senca. Na ostatné práce finančné prostriedky stále hľadáme.

Bude ihrisko v budúcnosti verejne prístupné?

Mám snahu aby tomu tak bolo. Treba vyriešiť problém bezpečnosti športujúcej verejnosti po zdravotnej stránke a ochranu areálu pred vandalizmom. Areál by mali navštevovať aj teraz aj v budúcnosti len tí, ktorí chcú športovať a takto zmysluplne využiť svoj čas a náš priestor na posilnenie tela ale i ducha – v zdravom tele, zdravý duch.

Prečo nesie telocvičňa názov SLÁVIA?

Zrod tohto názvu siaha do 70-tych rokov. V roku 1974 sa započalo s výstavbou telocvične a vzniklo prvé školské športové stredisko zamerané na volejbal na Slovensku. Jeho dorastenci tvorili základ družstva telovýchovnej jednoty **Slávia Senec**, ktoré odohralo šesť ročníkov

dorasteneckej ligy. Neskôr ich nasledovalo aj dievčenské družstvo školy, ktoré tiež hralo dorasteneckú ligu. Zápasy aj tréningy boli v tejto telocvični a odtiaľ aj ten názov – „Ideme na Sláviu“.

**Ďakujem za rozhovor.
Aime, 4. A**

Kompetencie pre prax

Dvor nášho Antona

Tak nazvali študenti Gymnázia Antona Bernoláka svoju aktivitu v rámci projektu KomPrax. Nebolo to po prvýkrát, keď sa naši študenti popasovali s výzvou byť dospelí a svoju činnosť si naplánovať, zorganizovať a dokázať to vykryť z obmedzeného finančného limitu. Napriek tomu, že si mohli vybrať z rôznych oblastí života okolo seba, je chvályhodné, že svoje úsilie zamerali na svoju alma mater – svoje gymnázium. Zrekonštruovali areál školského dvora, aby pre svojich spolužiakov vytvorili príjemný priestor, kde by mohli tráviť svoj voľný čas počas prestávok alebo voľných hodín. Povrchovo upravili a natreli staré lavičky, premaľovali stojany na bicykle, vymerali a farebne vyčlenili parkovacie miesta pre autá a na zelených ostrovcích medzi betónom vytvorili suchý potok so skalkou a vysadili kvety.

Požiadali sme jedného z autorov projektu – Riša Pavleho, aby nás o ňom bližšie informoval.

Európska únia

Európsky sociálny fond

PREČO?

Väčšina žiakov má ku škole negatívny postoj a to, že ju musia pravidelne navštevovať im bohato stačí. My – Aime Pari, Peťo Kiss, Jaro Pätoprstý a ja – sme sa rozhodli, že budeme spomedzi žiakov vytŕčať a spravíme z vlastnej iniciatívy niečo prospešné pre školu a žiakov. Nestálo nás to ani cent, navyše sme absolvovali dve víkendové školenia v hoteli na Seneckých jazerách, kde sme spoznali ďalších mladých ľudí, ktorí sa rozhodli byť aktívni ako my a ako

bonus sme po úspešnom ukončení školenia získali certifikát o úspešnom absolvovaní školenia, ktorý je u niektorých zamestnávateľov zaujímavo ohodnotený.

ČO? ZA KOĽKO?

Všetci štyria sme mali k dispozícii 800€ (každý 200€),väčšinu peňazí sme minuli na veci, ako sú farby, štetce, záhradné náradie, kvety, kamene a ďalšie veci potrebné na rekonštrukciu. Za ostatné peniaze sme kúpili vecné ceny do súťaží počas otvorenia.

AKO? KTO? KOĽKO?

Náš projekt sme sa rozhodli realizovať koncom letných prázdnin, konkrétne posledný prázdninový týždeň, čo bolo asi kameňom úrazu, pretože účasť študentov nebola práve podľa našich predstáv, hoci žiaci boli informovaní prostredníctvom Gymkáča, plagátov po meste alebo cez Facebook. Projekt pozostával z dvoch častí : Rekonštrukcia školského dvora a Otvorenie, ktoré bolo spojené so súťažami pre žiakov. Na rekonštrukcii sme sa zišli v skromnom počte, no všetci, ktorí prišli, pracovali veľmi usilovne a touto cestou by som chcel ešte raz poďakovať: Natálii Škorvagovej, Márii Nemečkovej, Tereze Spodniakovej, Kataríne Valovičovej, Kevinovi Horváthovi, Krištiánovi Szaboovi, Alexovi Gerbocovi, Mariánovi Dugovičovi, Davidovi Sowinskemu a, samozrejme, nesmieme zabudnúť na nášho pána údržbára Augustína, ktorý nám počas celej realizácie veľmi pomáhal. Taktiež by sme sa chceli poďakovať Aquaparku Senec, ktorý nám sponzorsky venoval voľné vstupy do areálu Aquaparku.

Richard Pavle, 4. A

Naše cesty za poznáním

Výstava vysokých škôl

Ako študentov gymnázia zrejme každého z nás čaká dôležité rozhodnutie - akú vysokú školu si vybrať. Našťastie pre nás sa aj tento rok konal veľtrh vysokých škôl. Keď ste vošli do budovy konania, nenapadlo by vás, že ste v tenisovom centre. Po miestnosti boli systematicky roztrúsené stánky vysokých škôl. Najväčší patrili najlepšej a najväčšej univerzite na Slovensku Univerzite Komenského. Na moje prekvapenie sa tu vyskytovalo veľa českých univerzít. Našla sa tu aj celosvetovo uznávaná univerzita nazývaná aj Český Oxford, univerzita v Olomouci. V stánkoch postavali nedočakávy profesori a študenti z univerzít plní ochoty odpovedať na otázky návštevníkov. No mohli ste v stánkoch nájsť aj niečo iné než univerzity, napríklad vyslancov z internetovej stránky anitiskola.eu, ale aj pracovníkov z Organizácie pre rozvoj vedy a techniky na Slovensku. Z tohto stánku som a bola, úprimne povedané, sklamaná. Ak je ich predstava urobiť niečo pre rozvoj vedy a techniky na Slovensku o rozdávaní zošitov, tak úlohu splnila na výbornú. Keď som do tohto stánku zavítala s otázkami, odpovede, ktoré som dostala, boli prinajmenšom chabé. Otázky zneli: „Viete mi poradiť, čo ma v dnešnej dobe perspektívu študovať?“ (odpoveď: Vedu a techniku) „Aké univerzity a odbory by ste mi poradili?“ (odpoveď: informujte sa na univerzitách, o ktoré máte záujem). Súhlasím, že v dnešnej dobe je štúdium technických odborov najslubnejšie, pretože záujemcov o humanitné odbory je viac než dost, ale ak sa má naša krajina skutočne niekam pohnúť, potrebuje ďalšia generácia viac než len pár zošitov.

Kaja, 3.A

Jó napot, vitajte v Gabčíkove!

Jeden pekný októbrový deň triedy septima a 1.A nasadli do autobusu. Po hodine cestovania a chvíľke čakania, kým im všetky stroje uvoľnia cestu, sa ocitli na parkovisku vodnej elektrárne Gabčíkovo.

Rýchle vykonanie základných potrieb, nasadiť helmy a prehliadka sa mohla začať. Klesali sme nižšie a nižšie, ani neviem ako hlboko sme vlastne boli. Pozerali sme komory, všade bolo počuť silný hukot strojov, z ktorých sálalo veľké teplo a hluk úspešne prehlušil náš multikultúrny výklad.

Neskôr sme vyšli von a pozorovali malé víry na hladine rieky spôsobené vypúšťaním vody z elektrárne. Potom sme sa presunuli k samotnej priehrade a čakali, kým do nej vplávajú jedna nákladná a dve výletné lode s ruskými a nemeckými turistami, ktorí sa počas toho, ako sa priehrada napĺňala, venovali foteniu, kývaniu, ležadlám a iným aktivitám, ktoré loď ponúkala a ktoré si väčšina slovenských dôchodcov s najväčšou pravdepodobnosťou nemôže dovoliť. Keď sa hladina zdvihla, lode sa mohli preplaviť a my sa zase vrátiť do vnútra. Voda z priehrady sa potom vypúšťala naspäť do rieky, hladina sa poriadne rozvírila a vytvorili sa veľké vlny.

Potom, čo sme nastúpili do autobusu, naša cesta pokračovala. Za krátky čas sme dorazili do Čuňova, kde sme si pozreli ešte jednu menšiu vodnú elektrárňu. V tej sme sa zdržali kratšie a vrátili sa do Senca.

Aj keď mnohým z nás technická stránka veľa nehovorila, užili sme si pohľady na miesta, na ktoré sa len tak bežne nedostanete.

Nakoniec chcem poďakovať pani profesorke Synákovej za zaujímavý výlet a ostatným pani profesorkám za doprovod.

Michelle, septima

U Ľudmily Podjavorinskej...

Dňa 24.9. 2014 sa uskutočnila literárna exkurzia do Bziniec pod Javorinou a do Čachtíc. O 7:30 sme nastúpili v zostave príma & sekunda pred školou a spoločne sme odkráčali na autobusovú zastávku a počkali sme na autobus. Tak a cesta sa mohla začať. Tešili sme sa aj napriek veľkej zime, ktorá vládla vonku. Cesta síce trochu trvala, ale všetci sme sa dokázali nejako zabaviť. Nakoniec sme dorazili do prvej zastávky – do Bziniec. Pôsobili na nás ako malá, pekná, tichá obec. Naš cieľ bola bývalá škola, v ktorej prežila Ľudmila Podjavorinská väčšinu svojho života. Keď sme vstúpili, boli sme prekvapení, lebo sme videli iba jednu malú miestnosť (veľkú asi ako obývačka), ktorá veľmi nevyzerala na to, že by sa tam niekedy učilo. V miestnosti boli

vystavené mnohé zaujímavé fotky rodiny Ľudmily Podjavorinskej a literárne diela a fotky samotnej autorky. Napriek tomu, že tá miestnosť bola malá, povedali nám, že sa tam učilo až 80 detí!!! Ďalšiu časť školy tvoril byt pre učiteľa. Jej otec Karol Rudolf Rizner bol učiteľ na tej škole a býval v učiteľskom byte, spolu s malou Ľudmilou a jeho manželkou Máriou Riznerovou. **Kto bola Ľudmila Podjavorinská?**

- *žila v Bzinciach a v Novom Meste nad Váhom*
- *bola prvá slovenská žena, ktorá vydala svoje básne knižne*
- *v Novom Meste nad Váhom pracovala ako úradníčka Červeného kríža*
- *živila sa literárnou prácou v novinách a časopisoch*
- *vlastným menom Riznerová*
- *inšpiráciu chodila hľadať do lesa (napr. báseň Žabiatko – pozorovala žabu).*
- *Fotila sa iba z pravej strany tváre. Od narodenia videla zle na ľavé oko a myslela si, že je škaredá (inak, bola to celkom pekná žena). Neskôr jej ho vybrali a dostala sklenené oko.*
- *narodila sa ako ôsma z desiatich detí*

Po ukončení výkladu si kto chcel, kúpil suveníry, a potom sme sa vybrali von, kde nás už čakal autobus. A začala sa cesta do Čachtíc. Keď sme dorazili, autobus nás vysadil pri Čachtickom múzeu. Múzeum sa všetkým páčilo, hlavne keď nám pani, ktorá nás sprevádzala, ukázala zrkadlo, do ktorého keď sa pozrieme a 2-krát otočíme, budeme mať večný život a budeme večne krásni. V tom okamihu sa všetci rozbehli ku zrkadlu a premávali sa okolo neho. Chvíľu nám rozprávala o Alžbete Bátorovej (Čachtickej pani), o jej vraždení a mučení nevinných žien. Brrrrrrrrrrrr, viac o tom už nebudem hovoriť. Potom sme si prezreli rôzne mučidlá, zbrane atď. Keď sme vyšli von, išli sme rovno (pešo do kopca !) na Čachtický hrad. Šliapali sme hore aspoň polhodinu, kým sme sa dostali ku zrúcanine Čachtického hradu. Upozornenie! Nasledujúci text nie je vhodný pre tých, ktorí sa boja výšok!!!! 325 m.n.m., to je presne výška polohy Čachtického hradu. Ja sám som tiež musel prekonať svoj strach, no ale musím sa priznať, že ten výhľad bol nádherný, proste „el fantastico!“ Nedalo sa od neho odtrhnúť. Potom sme si prezreli hrad a sprievodkyňa nám tiež porozprávala o **Alžbete Bátorovej...**

- *bola najväčšou masovou vrahyňou slovenských aj maďarských dejín*
- *Jej manžel bol František Nádašdy (veliteľ uhorských vojsk, radca kráľa). Báli sa ho dokonca aj Turci – prezývali ho Čierny Beg*
- *s manželom mala 5 detí – Annu, Katarínu a Pavla . Orsolya a Andrej zomreli v detstve.*
- *Mala pomocníkov pri mučení : Ilonu, Jó a Dorotu. Všetky odsúdili na upálenie zaživa (au!) Jánovi Ujvárymu (známy aj ako Ficko) sťali hlavu.*

Keď sme išli dole, bola to väčšia sranda! Takmer sa naplnili slová kamaráta-
dole sa budeme kotúľať! Nakoniec sme dorazili do Senca. Nuž, našťastie
sme nemuseli použiť kartičku poistenca! Tak aj sme z tejto exkurzie odiš-
li o niečo múdrejší! Aspoň dúfam. **Michal, príma**

Po Štúrových stopách...

Poznáte to. Nikam sa vám nechce ísť, chcete len navždy ležať v posteli. Presne to sa mne v utorok ráno nestalo. Bola som plná energie ako môj obľúbený ružový zajačik z reklamy na baterky, čo v preklade znamená iba to, že som sa cítila ako blázon. Mojej mame som po ceste do školy pobyt v aute spríjemnila napodobňovaním pípacieho zariadenia, ktoré sa ozývalo, keďže som nebola pripútaná. Uhm, prosím, neoznamujte polícii. Až keď sme sa predrali pomedzi ľudí a sadli si neďaleko chalanov do autobusu, uvedomila som si, možno moja nálada nebude až taký problém.

Opäť som raz nemala pravdu. Keby ma v budove slovenskej majoliky niekto nedržal, pravdepodobne by všetky výrobky boli ako po zemetrasení a milá sprievodkyňa na úrade práce. No to som skrátka ja, rozmyšľam, čo by sa pri zemetrasení v majolike stalo a kým si ostatní obzerali glazúru, mňa najviac zaujal obrázok známeho Twilightu pripnutý na kalendári. No neberte si to tak, že som nepočúvala. Pamätám si toho viac, výrobné miestnosti, ktoré sme navštívili, alebo aj to, že krátky film o majolike začínal aj končil záberom na strapec hrozna.

Na modranskom cintoríne som si spomenula, že sa blíži Sviatok Všetkých svätých a chvíľku aj obdivovala, aký nudný je hrob Ľudovíta Štúra či jeho brata Karola. Obyvatelia Modry by sa mohli zložiť aspoň na pár umelých kytíc. Počas cesty na modranské námestie som konečne vypila môjho ovocného Kubíka (túto informáciu som v tomto slohu nemohla vynechať, osobne sa mi páči asi najviac). V múzeu sme všetci mali možnosť vidieť, ako našu sprievodkyňu táto práca naplňuje. Vážne chápem, že toho musí mať dosť, ale tváriť sa, ako keby sme ju zobudili o polnoci a chceli po nej všetky detaily Štúrových skutkov, lások, úmrtia? Úprimne, viac informácii som si zapamätala z našej diskusie na slovenčine. Myslím, že všetci budú súhlasiť s tým, že najviac nás potešilo vystupovanie z autobusu neďaleko školy. Ale predsa, celkový názor na výlet je iný, než by ste možno očakávali... Väčšina spolužiakov si na túto exkurziu sťažuje, vraj bola nezaujímavá, nudná, drahá... Nevravím, že nie, ale zamyslite sa, radšej by ste strávili ďalší deň zavretí v tejto triede, kde takmer stále cítiť pot, prípadne deodorant? Trochu stereotyp, nie? Aspoň sme sa niektorí dozvedeli o kvalite modranských chodníkov, niektorí zase pravidlá počítačovej hry, ktoré sme absolútne nepochopili, alebo za suveníry z majoliky dostali sprchový gél. A aj o to predsa išlo - o zážitky.

Dominika Nagyová, tercia

(ne)kultúra

Krst knihy Dvaja ako jedno pivo

Nedávno sme vďaka našim spolužiakom mohli byť súčasťou výnimočnej udalosti. Určite neušlo vašej pozornosti, že naši dvaja šikovní spolužiaci napísali knihu. A tak sa v piatok druhý septembrový týždeň konal krst knihy Dvaja ako jedno pivo. Autormi sú žiaci 4.A Peter Kiss a Aimé Pari. Podporiť ich prišli mnohí z nás. Dôkazom toho bola plná miestnosť v galérii Labyrint. Už na prvý pohľad bolo všetkým jasné, že nás čaká mimoriadny deň. Miestnosť ozdobená ilustráciami použitými v knihe, bufetové stoly hojne pripravené na nával návštevníkov. Prišlo nás ale mimoriadne veľa, a tak veľká väčšina ľudí musela stáť. Po vreľých prianiach a úprimných vyznaniach sme si mohli vypočuť vlastnú tvorbu Anny Veselovskej. Krstnou mamou knihy sa stala známa slovenská herečka Dagmar Sanitrová, ktorá, veľmi prakticky, navrhla krst knihy v pôvodnom obale. Zrejme ale mali naši milí autori v záujme urobiť všetko ako sa patrí, a tak bola kniha (bez obalu) pokrstená riadnou dávkou šampanského. Po samotnom pokrstení nášmu uchu opäť lahodili piesne hrané Annou Veselovskou. Knihu sme si mohli zakúpiť priamo na mieste krstu a, samozrejme, nám autori spolu s ilustrátorkou Katarínou Plačkovou neodopreli možnosť venovania a podpisu. Na záver sa krájala nádherná a chutná torta upravená na motív titulnej strany knihy. Žiadna významná udalosť sa však nezaobíde bez nejakého „háčiku“. Bohužiaľ, skupinke šiestich „cestovateľov“ sa stala nepríjemná skúsenosť. Zaseknúť sa vo výťahu je nepríjemné, ale zaseknúť sa na medziposchodí je bezútešné, a tak si musela skupinka ľudí počkať na príchod hasičov. Bez obáv, všetko dobre dopadlo. Musím sa ale na záver priznať, že už aj ja som mala tú česť „zahryznúť sa“ do poviedok Dvaja ako jedno pivo. Bola som mimoriadne prekvapená. Málokedy sa knihe podarí zaujať ma po prvej kapitole. Je to o to

viac šokujúce, že prvá kapitola má sotva dve strany. Myslite, že to nie je možné? Zaujať človeka niekoľkými vetami? Prosím, vyskúšajte sami. Zaručujem vám, že nebudete sklamaní.

Kaja, 3. A

Imatrikulácie

Aj keď mi tieto riadky niektorí žiaci (obete nápoja) 1.A a prímy možno neuveria, naozaj nám záleží na tom, aby boli pre vás každoročné imatrikulácie nádherným zážitkom. A najmä tí z nás, ktorí takúto veľkolepú šou ani zďaleka nezažili. Takže sa vám ju snažíme zabezpečiť najlepšie, ako vieme.

Žiacka školská rada sa činila oveľa skôr pred touto radostnou udalosťou. Prvým viditeľným krokom bol tohtoročný oznam o imatrikuláciách v podobe skutočne umeleckého diela jednej z našich nadaných študentiek – Mišky Glasnákovej zo septimy. A ako sa dni mýlili, a ozdoby vznikali pod prstami našich starších žiakov, priblížil sa deň „I“. Hoci sme ako žiacka školská rada a ďalší pomocníci z tried takmer neopustili telocvičňu až do osudnej chvíle, nedalo sa nevšimnúť si vytešených (či skôr nervózných) nováčikov, postávajúcich po chodbách v slávnostnom oblečení. Najprv sa, ako tradične, konala oficiálna časť za účasti učiteľského zboru a vedenia školy, zatiaľ čo sa telocvičňa začala naplňovať študentmi. Musím priznať, že pohľad na našu prácu s výzdobou nás naozaj naplňoval pýchou. Pravdou je, že hlavne nám, študentkám septimy, ktoré sa podieľali na výzdobe, je úprimne ľúto, že o rok budeme o túto príležitosť ukrátení a toto bolo posledný raz, keď sme mali šancu dodať imatrikuláciám náš nádych. Dá sa teda povedať, že sme na našu tohtoročnú spoluprácu s ostatnými zainteresovanými študentmi boli patrične hrdé.

No vráťme sa späť k našim nováčikom. Pani profesorky triedne nám ich predstavili jedného po druhom, následne začal program, ktorý si pre nás obe triedy pripravili. Pochválili nás jedinečným speváckym výkonom, spoločným tancom i mnohými inými vystúpeniami. No predsa na nich ešte čakal najdôležitejší bod programu – skúška od nás, právoplatných študentov GAB-u, aby sme zistili, či sú hodní stať sa jednými z nás. Naša moderátorka Katka ich povzbudzovala ako v jednoduchých úlohách, tak i v tých náročných. No, povedzme si rovno, ľahké úlohy sú na našich imatrikuláciách nevídaným javom. Ak by sa totiž aj zúčastnili jednej z disciplín a viedli si dobre, neznamená to, že sa vyhnú nášmu barovému pultu s čarovným nápojom. Víťaz musí byť totiž len jeden a v nekompromisnom závere im môže náš elixír osladiť jedine žiarivý úsmev našich asistentiek. Ak teda majú pocit, že v ňom nemajú dosť rôznych chutí, čo asi nehrozí... Koniec koncov, naše prijatie si musia zaslúžiť. A veruže sa im to aj podarilo, na čo sme skutočne hrdí. Na záver spečatili svoj údel tradičnou prísahou na čelo nášho kostlivca, ktorý má každý rok iné meno, tak teraz len tipujem Antona. Škoda, že v posledných okamihoch sa nám niekoľko našich študentov rozhodlo odoprieť ich pozornosť a dokonca aj prítomnosť, čo bola teda skutočne povzbudzujúca a zdvorilá bodka na záver.

Dúfam len, že tá posledná minúta ich spasila, pretože očividne im išlo o život. Som si však istá, že si vážili odvážne výkony našich nových spolužiakov a celkovú prípravu dnešného dňa rovnako ako my všetci, takže predpokladám, že mi odpustíte poznámku na záver. Imatrikulácie sú rovnako ako ostatné kultúrne podujatia naozaj malá časť, ktorá nás reálne spojuje okrem spoločnej budovy. Pokúsme sa vidieť to množstvo ľudí a starostí, čo je za

každou touto udalosťou a nest'ážovať to organizátorom či účastníkom. Aj keď to niekedy nie je ľahké, verím, že v sebe máme dosť sily na to, aby sme si vychutnali tieto výnimočné chvíle a ocenili ich vďačným potleskom.

1.A a prima, dúfam, že ste si užili váš deň a zostanú vám naň jedinečné spomienky, pretože to bol dôvod snahy nás všetkých. Ďakujeme pani profesorku

Nemečkovej, žiackej školskej rade i ostatným dobrovoľníkom, vďaka ktorým sme vám mohli dopriať tento zážitok.

Zara, septima

Ako sa cítim v novej škole

Ponúkame vám pocity našej redaktorky Niky.

Naše gymnázium, samozrejme, nie je mojou prvou školou, ktorú navštevujem. Táto škola je ale oveľa lepšia v porovnaní s tou, ktorú som navštevovala. Má lepšie vybavenie, je modernejšia a cítim sa tu dobre. Oceňujem hlavne vybavenie laboratórií a počítačových učební.

Keď som do našej školy prišla v máji na prijímacie pohovory, tak som cítila príjemné, priateľské prostredie učiteľov, ktorí s nami boli pri pohovoroch. Boli ohľaduplní k vystresovaným žiakom, ktorí sa snažili čo najlepšie napísať testy, a tak sa zaradiť medzi študentov na osemročnom gymnáziu.

V tento deň nebol čas sa nejako poobzerať po škole a vnímať okolitú atmosféru. No keď som 2. septembra po prvý raz vstúpila do našej školy, príjemne ma prekvapilo domáce prostredie a hneď pri vchode ma zaujala socha Antona Bernoláka.

Naša trieda sa nachádza na prízemí pri zborovni. Je pekná, novo vymaľovaná a pôsobí veľmi útulne. Snažíme sa čo najviac si spríjemniť školské prostredie, a tak sme podonášali z domu kvety, o ktoré sa počas roka staráme.

Škola nie je zábava, ale učenie, ktoré ma veľmi nebaví, asi ako všetkých, ale verím, že sa mi to raz v živote zide. V našej škole máme rôzne predmety.

Nevynechám ani našu jedáleň, v ktorej varia pani kuchárky veľmi dobre. Najradšej mám stredy, vtedy máme na obed niečo sladké.

Samozrejme, nesmiem zabudnúť, že v škole som stretla nových a dobrých kamarátov, na ktorých sa každé ráno teším. Spokojná som aj s učiteľským zborom, ich kvalifikáciou a prístupom k študentom.

Usilovala som sa vyjadriť úprimne svoj názor na moju novú školu. Keďže som prímanka, teším sa na koniec školského roka a po prázdninách zasa na nový začiatok školského roka a jeho výzvy.

Nika, príma

Život v cudzine

Aj v tomto čísle vám prinesieme skúsenosti našich študentov, ktorí absolvovali štúdium v zahraničí. Za Veľkou mládkou strávili rok štyria študenti 4. A - Sandra Moravská, Martin Šegita (Šegi), Martin Kučerák (Kuči) a Nina Podmanická. Tu sú ich skúsenosti.

Na akej úrovni, v porovnaní so slovenskými školami, vnímate školy v USA?

Sandra: Oproti slovenským školám sú školy v USA jednoznačne na lepšej úrovni. Jednak technické vybavenie tried, ale aj vedomostne, čo znamená, že žiaci sú už od začiatku vedení k tomu, aby sa učivo "nebiflovali", ale aby ho vedeli prakticky využiť.

Šegi: Školy v Amerike sú na oveľa vyššej úrovni ako na Slovensku.

Kuči: V oboch sa nájdu nejaké klady, ale aj zápory, no myslím si, že školy v USA, na ktorých sa vopred každý školský rok vyberajú nové predmety podľa záujmov žiakov, sú na tom lepšie z toho dôvodu, že žiaci sa učia iba to, čo chcú, do čoho sú motivovaní a tým majú lepšie výsledky v určitých predmetoch. Ale predsa na Slovensku sú klady ako všestrannosť na gymnáziu alebo zameranie len na jeden odbor na odborných školách na to určených.

Ninka: Školy v USA sú na ďaleko vyššej úrovni a povedala by som, že, bohužiaľ, sa so školami na Slovensku nemôžu ani porovnávať.

Po roku štúdia v zahraničí vidíte sami na sebe nejaký progres?

Sandra: Rok v zahraničí ma jednak zmenil v tom, že som strávila dlhú dobu bez rodiny a bez priateľov, čím som sa stala jednoznačne samostatnejšou osobou. Taktiež sa zmenil aj môj pohľad na svet.

Šegi: Nie veľmi veľký, ale niektoré veci vnímam inak ako predtým.

Kuči: Určite, že vidím progres a to, pravdaže, v anglickom jazyku, čo bol zámer môjho pobytu v zahraničí, ale v neposlednom rade aj vnímanie ľudí, zvládanie situácií, komunikácia a podobné veci.

Ninka: Všimnúť si progres som mala možnosť každý mesiac. Najviac ma tešilo, ak ma na to upozornili ľudia z môjho okolia, či už doma alebo v škole, ako sa moja angličtina lepšie.

V čom cítite najzreteľnejší posun?

Sandra: Samozrejme, hlavne v jazykových znalostiach. Ďalej som sa naučila prispôbovať sa novej kultúre.

Šegi: Tak určite v angličtine.

Kuči: Ako som už povedal, najzreteľnejší posun cítim určite v anglickom jazyku, a potom v poznávaní samého seba a vnímaní iných a komunikačné schopnosti s cudzími ľuďmi.

Ninka: Najzreteľnejší posun by som nepripisovala ani jazykovým schopnostiam, ako úplnému osamostatneniu a určitej zrelosti, ktorej vás samota a diaľka priučí.

Viete nám niečo povedať o vzťahu študent - učiteľ?

Sandra: Vzťah študent - učiteľ bol úplne na inej úrovni ako na Slovensku. Učitelia si boli so svojimi študentmi dosť blízki. Uvediem príklad: Moja učiteľka angličtiny nás pozvala na raňajky (áno, zaplatila raňajky 21 študentom) alebo nám občas doniesla do školy koláče.

Šegi: V Amerike je ten vzťah trochu iný ako na Slovensku. Povedal by som, že učitelia sú viac priateľskí. Všimol som si, že učitelia tam málokedy kričia a majú taký otvorenejší vzťah ku žiakom. Dokonca sa zapájajú do školských aj mimoškolských aktivít či už športových alebo nešportových.

Kučí: Vzťah študent - učiteľ v USA je veľmi odlišný od vzťahov, aké majú študenti s učiteľmi na Slovensku, pretože veľakrát som sa stretol s tým, že v USA učiteľ netrestal žiaka za niečo, čo nesplnil, iba ho motivoval k niečomu, aby to na ďalšíkrát bolo načas a bolo to všetko, čo bolo v jeho silách. Komunikácia vo vzťahu študent - učiteľ prebieha na zväčša rovnakej úrovni, to znamená s rešpektom, na partnerskom prístupe.

Ninka: Vzťah učiteľ a žiak je podľa mňa pre americké školstvo jedna z najdôležitejších oblastí, ktorej venujú Američania nesmiernu pozornosť. Sama som sa dostala do situácie, kedy som mohla túto skúsenosť nadobudnúť a môžem povedať, že postoj učiteľov je absolútne lojálny a hlavne profesionálny, a nakoľko žiaci a študenti sú súčasťou takejto spoločnosti, tak sa to pozitívne odzrkadľuje na ich správaní, a sú dostatočne motivovaní k dobrým výsledkom v akejkolvek oblasti.

Ako ste vnímali športové aktivity v rámci školy?

Sandra: Na porovnanie so slovenskými školami majú v amerických nespočetne veľa športových aktivít. Študenti si môžu vybrať, ktorému športu sa budú venovať. Každá škola je vybavená tenisovými kurtmi, basketbalovým a futbalovým ihriskom, plaveckým bazénom a menším štadiónom na americký futbal.

Šegi: Športové aktivity sú na úplne inej úrovni ako u nás. Tam má každá škola svoj vlastný tím. Športy sú rozdelené do sezón - zimná, jarná a jesenná. Je tam veľký výber športov. Americký football, baseball, basketbal, volleyball, track wrestling, tennis... Každú sezónu sa môžete prihlásiť na nejaký iný šport, ale väčšinou tam žiaci majú 2 športy, ktorým sa venujú celé štyri roky počas štúdia na škole.

Kučí: Šport v USA je jednou s najčastejších tém, pretože celá škola žije športom a skoro každý žiak si vie vybrať nejaký šport, v ktorom vyniká, a pritom môže skúšať aj iné športy, čo znamená, že za jeden školský rok tam žiak môže vyskúšať až 3 rozdielne športy. Páčilo sa mi to, keď som to porovnal so športom na Slovensku, že tu je šport ako krúžok mimo školy, čo znamená naviac hodiny strávené mimo školy a nie raz sa stáva, že sa vrátim

domov až v neskorých popoludňajších hodinách. V USA bol tréning súčasťou školy, čiže hneď po školskom vyučovaní na školskom ihrisku alebo počas telesnej výchovy. Športy sú tam tak obľúbené, že neraz sa stalo, že na školský futbalový zápas prišlo viac fanúšikov ako tu na ligový zápas nejakého športového klubu.

Ninka: Športové aktivity patria k základom amerického školstva. Žiaci si sú vedomí, že talent nestačí, pretože konkurencia je privysoká a berú na vedomie aké je dôležité trénovanie a zdokonaľovanie, a že športové úspechy a výkony sú veľmi dôležité, pretože pre viac ako polovicu študentov je to jediná šanca, ako sa dostať na vysokú školu, keďže pre Američanov nie je vysoká škola samozrejmosť ako u nás. Sama som si vyskúšala byť súčasťou tímu, čo bola doposiaľ moja najlepšia skúsenosť. Trojfázové tréningy denne, každý týždeň zápasy, turnaje, pravidelné a povinné drogové testy, dobrovoľné práce a spolupráca pri trénovaní mladších, presne toto všetko bolo súčasťou každodenného športového života. Viacero trénerov sa nám venovalo osobne či už so stravou, tréningovým plánom, kondíciou alebo teóriou športu každý deň. Behom pár týždňov som pochopila, že to nie je len nejaká športová činnosť, do ktorej sa zapoja dievčatá, aby schudli, ale je to skupina cieľavedomých ľudí, ktorí sú ochotní na sebe pracovať za každú cenu, pre svoje výsledky a ciele. Nezdokonaľovali sme sa len v danej oblasti športu. Bolo to hlavne o zodpovednosti a spolupatričnosti a tímovom správaní. Každý zápas bola výzva, ktorú sme buď prijali a zvládli alebo nezvládli a poučili sa! Spájala nás túžba po víťazstve, no vzájomne sme boli viazaní akousi zodpovednosťou a strachom zo sklamania jeden druhého. Bola to nesmierna chuť nosiť školské dresy a reprezentovať školu, keďže nebolo ľahké dostať sa do tímu a obzvlášť v ňom zostať, keďže to nezáležalo len od športových výsledkov, ale hlavne od výsledkov, ktoré sme dosahovali v škole a v prípade, že by boli zlé, tak by sme boli obmedzení. Jednoznačne najväčšou motiváciou bola podpora našich spolužiakov. Zatiaľ čo pre mňa najväčším zážitkom boli rozhovory s trénerom v šatni pred každým zápasom.

Ktorý zážitok vás najviac poznačil?

Sandra: Zážitok, ktorý ma asi najviac zasiahol, bola tragická smrť jedného z mojich spolužiakov, ktorý zahynul pri dopravnej autonehode. Nikdy som nezažila takú súdržnosť spolužiakov, ktorí sa dokonca vyzbierali a finančne prispeli jeho rodine na pohreb. Prispeli dokonca aj tí študenti, čo ho vôbec nepoznali.

Šegi: Tak tých zážitkov bolo viac.

Kuči: Nemyslím si, že ma nejaký zážitok poznačil, iba ak to, že som múdrejší o to, ako sa žije v iných krajinách a to konkrétne USA, a tam som navštívil štáty ako New Jersey, Nevada a štát, v ktorom som býval: California.

Ninka: To je veľmi ťažká otázka, keďže ich bolo veľmi veľa a celý rok som vďaka novým tradíciám spoznávala novú a úplne odlišnú kultúru.

No pre mňa jeden z najkrajších zážitkov bolo stretnutie s jednou slepou ženou na Havaii, ktorá bola tým najšťastnejším človekom, akého som kedy stretla a ja som mala tú možnosť byť pri tom, ako po 45-tich rokoch po prvýkrát v živote uzrie svetlo sveta, svoju rodinu a svoju krásnu krajinu. Sociálne a finančné podmienky nedovoľovali tejto žene, ktorá sa volala Awhina, operáciu. Bola nesmierne dobrým človekom a nakoľko celý život pomáhala ľuďom a bola veľmi známa svojím osudom, a hlavne dobrou dušou, osada, v ktorej bývala, sa jej vyskladala na túto operáciu. Pre mňa to bol nesmierne silný človek, ktorý mi behom dvoch týždňov zmenil všetky hodnoty a pohľady na život a ich kultúra mi vniesla do života akúsi nádej, o ktorej som už bola presvedčená, že na tomto svete nie je.

Aké možnosti má študent v zahraničí okrem štúdia?

Sandra: Študenti sa môžu venovať športovým alebo rôznym mimoškolským aktivitám, ktoré škola ponúka. Patria tam rôzne školské kluby, kde si každý príde na svoje.

Šegi: Okrem štúdia sa tam dá robiť veľa iných vecí, spoznávať americkú kultúru, cestovať, vyskúšať americké športy...

Kuči: Možnosti študenta ako športovca sú veľké v tom, že ak vyniká v športe, ľahko si ho tam všimnú agenti z vysokých škôl alebo z klubov a môžu preto požiadať žiaka o hosťovanie či už ponúknuť mu štipendium na nejakej z vysokých škôl. Ďalej sú to pracovné príležitosti, ktorých je veľa pre vysoký cestovný ruch.

Ninka: Študent má možnosť rozvíjať svoje schopnosti a venovať sa svojím záujmom na vyššej úrovni ako v našej krajine. Najväčším pozitívom je, že nadobúda kontakty, ktoré mu v živote môžu otvoriť nie jedny dvere.

Po skúsenostiach, ktoré ste nadobudli po dobu jedného roka vrátili by ste sa späť? Odišli by ste nastálo?

Sandra: Určite by som sa vrátila späť.

Šegi: Určite sa chcem vrátiť späť a keby som mal príležitosť, určite by som tam aj zostal.

Kuči: Po všetkom tom, čo som tam prežil, áno, určite by som sa vrátil späť, a mam to v pláne, ale nemyslím si, že by to bolo nastálo.

Ninka: Určite by som sa rada vrátila späť a momentálne robím všetko preto, aby mi to vyšlo a aby som sa mohla na leto vrátiť. Určite by som odišla na stálo, bez váhania, a ak príde takáto možnosť, nebudem sa brániť, aj keď nabudúce by som zvolila inú krajinu a novú kultúru kvôli túžbam po spoznávaní a cestovaní.

Čo vás najviac priťahuje na živote mimo SR? Čo vás odrádza, aby ste ostali vo svojej domovine?

Sandra: Hoci sa o Slovákoch hovorí, aký sú milí a pohostinní, po mojich skúsenostiach v zahraničí mám, bohužiaľ, skúsenosť, že mimo Slovenska sú

ľudia omnoho priateľskejší a radi ľuďom pomôžu, hoci sú im cudzí.

Šegi: Na živote v Amerike ma najviac priťahuje tá voľnosť, životný štýl, ale aj vzťahy medzi ľuďmi. A, samozrejme, oveľa lepšie podmienky na uplatnenie sa po štúdiu a oveľa lepšie pracovné podmienky.

Kuči: Nemyslím si, že ma niečo priťahuje na živote mimo SR, jedine ak poznanie iných krajín a iných civilizácií. Narodil som sa tu a vždy to bol, aj bude môj domov, a preto kebyže mám príležitosť odísť, vždy ju rád prijmem a zažijem niečo nové, ale vždy sa aj rád vrátim domov.

Ninka: Po ročnej skúsenosti v USA ma odrádza v prvom rade mentalita, spôsoby a úzky rozsah možností, ktoré naša krajina ponúka. V mojich očiach nám Slovensko neponúka slobodný život ako mladým ľuďom a je takmer nemožné, aby sa mladý študent alebo zamestnanec priemerného povolania osamostatnil. S momentálnou finančnou a ekonomickou situáciou na Slovensku a možnosťami lepšieho života v zahraničí nevidím život na Slovensku ako voliteľnú možnosť.

Čo by ste odporučili žiakom, ktorí sa chystajú ísť na pobyt do zahraničia?

Sandra: Určite by som im poradila zvoliť si spoľahlivú agentúru, aby sa nebáli nového a ak majú možnosť, aby to skúsili.

Šegi: Zbytočne sa neobávať, ľudia sú tam veľmi priateľskí a nápomocní.

Kuči: Nebáť sa komunikovať a to najhlavnejšie: športovať v školách, ja sám som mal problém s komunikáciou v prvých týždňoch môjho pobytu v USA a bál som sa čo i len rozprávať, pretože som si myslel, že to je zlé, no neskôr som prišiel na to, že aj oni sú len ľudia a robia rovnaké chyby ako ja a nikto sa mi nesmial. So športom na školách je to tak, že tam je šport pravdepodobne viac ako mať čo najlepší prospech v škole, pretože v športových krúžkoch si nájdete viac kamarátov a to už na prvých tréningoch. Všetci sú radi, že spoznajú veselého cudzinca, čo rád športuje.

Ninka: Určite by som im odporučila, aby neváhali a nemali strach zúčastniť sa pobytu v USA alebo v akejkoľvek inej krajine, do ktorej sa chystajú. Ak majú silnú vôľu a chuť rozvíjať vlastnú osobnosť a svoj charakter, pričom ich sprevádza túžba po poznaní či už cudzích jazykoch alebo odlišnej kultúry. Možno ich sprevádza iba túžba po dobrodružstve, s ktorým sa na takýchto cestách určite stretnú.

Ďakujeme za rozhovor.

Peter a Aime, 4. A

Keby vás zaujali odpovede našich študentov, ponúkame vám miesta ich pobytu:

Kuči - Sonora/Californiia

Ninka - St. Louis/Missouri

Sandra - Stockton/Californiia

Martin - Fairfield Community High School/Illinois

Čierno-bielo

Človek na zlatom koči
Život vôkol ničí
V chápadle drahokam
Dobrosť chudá nemá kam

Život sveta a vzťahu
Na jedno miesto tiahnu
Svet digitálny žijú
Srdce svoje nemilujú

Jedny, šperky zlato sveta
Druhý, život biedny istá méta
Človek človeka nevedomky lúpi
Svet vyspelý jest hlúpy

Bohatstvo veľká hniloba
Svetská banka pekná zloba
Dovolenky platinový let
Z nebies zradný zlet

Istá bedač vody, jedla niet
Sen zlata dostatok prílet
Nerovnosť problém nemalý
Nejedného mnícha zavalí

Právo chleba všetkým dať
A zlata ešte pridať
Svet každý dostatok
Svojho zlata prídelok

Svet kde utrpenia nemá
Iba pokory a lásky má
Vo svete plnom lásky
Chcem žiť bez lásky

Don N venované mojej maminke k narodeninám

Škola s úsmevom...:)

Ž1: Je to také deprimujúce.

Ž2: Deprimujúce je to, že som druhý najvyšší z triedy a sedím úplne vpredu. Normálne tu ani zaspávať neviem.

U: Sadaj na miesto. Pozri, akú peknú babu vedľa seba máš.

Ž: Prosím? Jáj, vy myslíte tú stoličku.

U: Však ale ona sa tak odťahuje od teba...

Ž: Však lebo ja som pánom lavice...

Ž: DJ Amos (Jan Amos Komenský)

Ž1: Povedal mi, že chce na narodeniny koláč, tak som mu ho spravila.

Ž2: A čo spraví on tebe?

Ž3: Dieta!

U: Pôjdeš a kúpiš si u Číňana kroksy!

Ž: Ale to sú fejkky!

Ž: Do Mittwochu. (Do stredy)

U: Prečo tu beháš v tých špinavých teniskách? Chod' sa prezut'!

Ž: Ale pán profesor, ja mám boty čisté ako slovo Božie!

Ž: Musíme si zvoliť vajdu.

U: A čo keby sme si tento rok nezvolili vajdu, ale....

Ž: Vajdošku!

Na hodine dejepisu:

Ž: Povieme si na začiatok, čo nové v minulosti?

U: Jednotku si zaslúži žiak tvorivý, bystrý....

Ž: To mi ju rovno zapíšte!

U: Od stredy tu nie som.

Ž: Do konca roka?

U: Vaša triedna tu týždeň nebude.

Ž: Jó! Teplákový týždeň!

U: Ruky hore, ak si prečítal/prečítala jednu knihu cez prázdniny.

Ž: Celú?

U: Ktoré slovenské mesto si navštívil?

Ž: Zürich!

U: ...hlavne pri cyklických uhľovodíkoch...

Ž: To sa píše ako bicykel!

U: Aký mate problém?

Ž: Fyziku!

U: Ani sa nenazdáme a budúci pondelok sme doma.

Ž1: Ako to?

Ž2: Šak je nejaký sviatok Marie deväť.

U: O kom píše bulvár?

Ž: Boris Kolár.

U: Toto je veľmi ľahké učivo. Ani z toho nebudem skúšať, lebo to by ste mali všetci jednotky a to nie je naším spoločným cieľom.

U: Aristoteles prvý pitval živočíchov.

Ž: A to holými rukami alebo kameňom?

U: V akom jazyku ste písali v Lazaruse?

Ž: V slovenskom.

U: Ale myslím programovacím.

Ž: Také že image, canvas, buton a takéto....

U: Vyruška jedna!

Ž: Arbeit max frei. (Arbeit macht frei.)

U: Dnes je Martiny. Mám meniny.

Ž1: Ó, dáme si šampus!

Ž2: Nie, dáme si martiny.

Ž1: Aký máš iphone?

Ž2: Apple.

U: Pokús sa nerozprávať.

U: *Spradajské* útvary. (spravodajské)

U: Je to na druhej strane.

Ž: Ja mám len tú jednu stranu.

U: Otoč to.

Ž: Čooo? Včera to tu nebolo, prisahám.

Ž: Pani profesorka, mohol by som ísť, prosím vás, za dvere? Čakám dôležitý telefonát.

U: No, dobre, pán minister, ale na toto si nezvykaj.

U: Ty si šmolko!

U: Pôdy v stepiach sú černo..

Ž: Černobyľ.

Ž: Je podľa abfaleimer nazvaný alzheimer?

Ž: Ich bin Devätnást' Jahre alt.

U: Kto vládol na začiatku 1. svetovej vojny?

Ž: Mária Terézia.

U: Zuza, pod' k tabuli, nevieš, čo vzniká oxidáciou? Veď Braňo to vie a ty nie?

B: No, akože...

U: To nebolo nič osobné, Braňo.

B: Jasné. Veď si snáď chytřejšia než Braňo...

U: To si povedal ty.

B: Jasné.

U: Na ploche môžu zostať odkazy na internetové prehliadače napr. Chrome, Email, Google...

U: Skratka Čeka pochádza zo slovného spojenia... čeker... no, komisia.

U: Rozmaznanci. Rozmaznávať – verwöhnen – toto slovo chcem, aby ste vedeli, lebo ja rozmaznancov nemám rada.

U: Čo máš, aký problém?

Ž: Žiadny.

U: Tak čo mu tam stále hovoríš?

Ž: Kecáme, pardon.

U: Vychutnajme si zvonenie.

Ž: Áno, vychutnajme si nemecké zvonenie s presnosťou päť sekúnd pozadu!

U: Niektoré zvieratá majú nižšie city.

Ž: Chobotnica!

U: Ále, chobotnica je blbá!

U: Povedzte mi príklad na dlhodobé prejavy citov.

Ž: Debilita.

U: Mňa tiež napadol príklad na takú ambivalenciu (prežívanie smútku aj šťastia zároveň) napr. zomrie babka milionárka a ja mám dedič... Áno, budete nám chýbať. Dobré, no, čierny humor, niekto môže mať svoju babku rád, aj ja mám svoju rád...

U: Sériový vrah? No, môže mať niekto vášeň zabíjať.

Ž: To je voľnočasová aktivita.

U: Ďalej vášeň pre automaty. Pozor, nehrajte automaty. Fakt ako, nehrajte automaty.

U: Čo bol Štefánik pred vojnou?

Ž: Mäsiar.

U: Československo – ostrovček demokracie, okolo nás samé diktatúry, tak si nás roztrhli.

Ž: Keď nás profesorka uvidela, normálne sa rozplakala.
U: No a čo?! Aj ja mám niekedy chuť plakať, keď vás vidím.

U: Jak si schudol, tak si osprostel.

Ž: Er arbeitete mal als Schumacher. Pracoval ako Šumacher.

U: Načo máte špongiu?

Ž: Aby som to prečiarkol.

U: Priemerná nadmorská výška 392 metrov nad morom.

Ž: To je ten Gerlach?

U: Chcem tu počuť lietať muchu.

Žiaci: Bzzzz.

Ž: Ja neviem čítať z grafu. Asi mám disgrafiu.

U: Viete, kde som kontrolovala nepriateľský hovor?

Žiaci: Kde?

U: Na kalkulačke.

Ž1: Haha. A kto vám volal na kalkulačku?

Ž2: Pytagoras.

Ž1: Srdcový sval je najvypracovanejší?

U: Nie, najvypracovanejší je....

Ž2: Piroška!

Ž: Pani profesorka, viete aké testovanie....

U: Dajte mi pokoj!

Ž: Fedor dá comeback!

U: Videli ste tú maketu Štefánikovho lietadla? Šak ja sa ani nečudujem, že sa zrúbal....

U: Máte nejaký príklad na pozitívnu vášeň?

Ž: Pozeranie filmov.

U: To je pozitívna? Ale v podstate aj hej, lebo potom nemá čas chodiť do krčmy. Ale nie, nebudeme si z neho robiť srandu, keď má rád filmy.

U: Zaujímavosť o Štefánikovi, ktorú ste ešte nepočuli. Keď cestoval, tak na Tahiti nafotil prvé ženské akty. Tahitanku! Ja som ich videl, nebolo to nič moc, ale vidíte, ako prvý nafotil akty Slováč.

Na nemčine..

Ž: Vo štvrtok nemčinu nemáme.

Ž2: Dnes je štvrtok.

U: Postrelili ho a skoro zomrel, ale potom sa s toho vylízal a zomrel nejako inak.

U: V živote sa nič nenaučíte, lebo si myslíte, že to viete, ale nevíete to!

U: Nelíž si ruku, píš si!

U: Pod', klepnem ti po hlave, aby sa ti trochu obrátili mozgové závity.

U: Čo nevieš?

Ž: Nič, nič. Viem všetko.

U: Názvoslovie aldehydov- pridávame koncovku -ál.

Ž: Anál.

U: Prvú verejnú pitvu vykonal...

Ž: Frankenstein!

U: Pri vzniku ČS sa do histórie zapísali tri známe mená... tri špinavé mená... proste tri mená.

U: Teraz vám poviem niečo o tom, ako sme sa osamostatnili od Maďarov. Je tu niekto maďarskej národnosti? Nie? Dobré, tak poďme na to...

U: Začnite končiť!

U: Ako zomrel Štefánik?

Ž: Postrelil sa na poľovačke.

U: Nechcem tu protimaďarské nálady...

Ž: Chceme!

U: Nie, ani náhodou!

U: Fanklub komunistov boli poľnohospodárski robotníci.

Ž: Zlomok sa skladá z činiteľa a menateľa

U: Ty sa daj do gymkáča! A daj sa aj vyfotiť!

Ž: Čo znamená „der Pudding“?

U: No akurát som vám išiel povedať, ako mi gratulovali na Slavomíru a vy ste tu už stáli. Paráda :D.

U: Multitalentovaný ako Rytmus - on je už chudák taký!

U: Čo tu štrngáš ako lúčny koník z včielky Máje!?

Ž: Idem chlastať lepidlo!

Na hodine nemčiny:

U: Keď je mužský rod a majú pipíka, tak sú Der.

Ž: A keď nemajú to, čo ste hovorili?

U: Tak sa opýtaj na biológiu.

U: Vymenujte mi aspoň 7 divov Bratislavy.

Ž: McDonald !!!!!

U: Odborne sa to povie zlatovka.

Ž: Flaštovka?

Na hodine angličtiny:

Žiačka číta:

Mum and dad say: It is a big dream and it may be difficult to get what I want. But I work really hard at school and I'll do my best to be successful
(napísané bolo successful)

Ž: Nié, nepoďme si písať, pán profesor pokračujte, veď to je tak dobré, ten váš výklad

U: Ale ja nemôžem, ja to už ďalej neviem

Ž: (pri odpovedi nevie pokračovať)

U: No šak mi povedz, čo sa ďalej stalo... je ráno... ani ja to neviem

Ž: (číta titulok k článku) Cestujete lietadlom? Môžu vám zhabať aj koláč.

U: Ktoré slovo vás tam tak najviac upútalo?

Ž: Koláč

U: Ty si sa len teraz vylialoh?

U: Buržoázia, nacizmus, komunisti. A teraz sledujte tú srandu.

Ž: 0,2 decimetrov trojkových.

Ž: Kde dvaja sa bijú Ivanová zvíťazí.

U: Aký je národný kvet Japonska?

Ž: Čínska ruža.

U: Švec, Vavrincová, chýbate?

U: Pondelky odpadávajú duplom

Ž: Hlavne my odpadávame v pondelok

U: Vy ste už ako tercia, tá sa pýta, len aby sa pýtala.

Ž: Ona to tu špionážuje do gymkáča! Eštebák!

Ž: Je príliš pekný, aby to dokázal.

Ž: Zostáva nám iba slovíčka a všetko.

U: Musím sa pochváliť. No, vlastne sa musím priznať. Nie všetko bolo z mojej hlavy. No, vlastne takmer nič nebolo z mojej hlavy.

U: Vrazte mu, ja nemôžem.

U: Vy ste úplní závisláci na tých mobiloch, vy ste chorí, chodte sa liečiť!

U: Albína, ty nevieš, kde sme, potvora malá.

Ž: Pani profesorka, kde máte pľúca?

U: Vieš čo, vybrala som ich. Potrebovala som srdce.

U: Si všimnite, že toto víno sa nepredáva. Aj v Lidli ho majú...

U: Ide loď z Ameriky do Veľkej Británie, prečo by sme ju nenaložili zbraňami, šak máme priestor!

U: Ty si neodpisovala?

Ž: Nie. Však, Broni?

U: Čo je to wipe?

Ž1: Eee...

Ž2: (našepkáva) Utriet'.

Ž1: Udriet'?

U: Chápeme, čo sú to vrodené vlohy? Kto tu hrá na nástroj?

Ž: Ja. Na bubny.

U: A niekto z rodičov hral na nástroj alebo starých rodičov?

Ž: Babka.

U: Na bubny?

Ž: Nie, na harfu.

U: Kto je tu športovec?

Ž: Ja. Hrám futbal.

U: Niekto v rodine predtým hrával?

Ž: Nie.

U: Sakra, zase mi to nevyšlo!

U: Ako mi to povedala jedna kolegyňa pred sto rokmi?

Ž: He can sandwich.

Ž: Impertinentný – neslušný.

U: To by som ani nepovedala.

Ž: Takže ten slovník sa mýli.

U: Kým si budete šľachtiť nadpis...

Ž: Look at that car! It might hit the cyclist.

U: Nie, tam musí byť going to, lebo ty vidíš to auto...

Ž: Ale ja ho nevidím!

U: Ale akože vidíš, že ho ide zraziť.

Ž: A keď niekoho ide zraziť, tak to ešte stihne zakričať, že ho to zrazí?

U: My, Slováci, sme už čakali, kedy už ten František Jozef odíde, už tam bol dlho, nech už zomrie a príde František Ferdinand D'este, ale nestalo sa, ešte ho prežil...

U: Nikdy sa nechytajte ľavej dierky zásuvky.

Ž: A čo ak sa niekto chytí?

U: Závisí to od toho, aké má srdiečko.

Ž: Či na ľavej alebo pravej strane.

Ž: Rozloha asi 200 miliónov obyvateľov...

U: Heute ist den 10. Juni, Ende der Schule, wunderbar... Fuj, Gymnasium!

U: A kde sú? Nikto nevolal?

Ž: Nám nie.

U: Čo vám tu stále tlačím do hlavy?

Ž: Kaleráby.

U: To môžeš len ty.

U: Nechaj vetráček, lebo potom sú tu bacily.

U: Ty, neklam. Keby som bola naivná pätnástka, tak ti uverím, ale takto...

U: Čo ti napadne, ak sa povie Robinson?

Ž: Tarzan.

Ž2: Pizza.

Ž: P. profesorka, nesnívajte!

Ž: Vypísalo sa mi pero.

U: Dám ti.

Ž: Mám ešte jedno.

U: Tak prečo nám to oznamuješ ako poštár?

Ž2: Lebo chce byť poštár.

U: Do you like parties? Why?

Ž: Yes, there's a lot of food.

Ž: My sme gymnasti.

U: Prepáčte, musím to zadanie zopakovať ešte raz, vypadlo mi veľmi dôležité slovíčko „že“.

U: Nabudúci rok vám kontrolujem zošity.

Ž1: My vám veríme.

U: Zapište si to, odteraz triedna = terorista.

Ž2: Zapište si to hlavne vy.

U: Dúfam, že prepadáš.

Ž: Takú radosť vám neurobím.

U: Chodíš tu otravovať ozón.

U: Čo vás nedajú niekam na paseku, tam si môžete vylihovať.

U: Nevyškieraj sa na mňa, je mi z toho zle. Mohla by si odprevádzať panovníka s tým ksichtom, na poslednom mieste by si bola v tom rade.

U: Ten spolok tých dám vzadu...

U: No, balíme. Akože sme začali o 12:00.

Ž: Východ sa líši od Západu a ten zase od stredy.

Ž: Môžeme sa pýšiť krásami aj nedostatkami.

Ž: My, Slováci, zjeme všetko.

U: Si prechladnutý? Daj si prostriedky! Hádám si len neprechladol v hlave!

Ž: Die Studenten zu reparieren.

U: Reparujú? Reparovať môžeš plaza...

U: Komu to nie je jasné? Pajpach, daj otázku.

U: Musím sa rozhodnúť medzi tým, že pôjdem na pivo alebo kúpim darček bratovi.

Ž: Vezmem ho na pivo.

U: Dajme tomu, že je taký malý.

Ž: To je problém?

U: Povedz spisovateľa.

Ž: Mozart.

Ž: Ako sa píše @ na kalkulačke?

Na hodine nemčiny:

Ž: Pani profesorka cez prázdniny som bol v hoteli, kde hovorili len po nemecky.....
Skoro som sa zbláznil!

U: Šimon k tabuli!

Ž: Ďakujem!

U: Ty máš pohyby jak Mickey Mouse.

Ž: (spieva) Ich alles gutte Mickey Mouse.

U: Opraviť Pirošku, je jak spáchať atentát na sarajevské knieža.

Ž: Karin, to zapíš! (do gymkáča)

U: Nie, nepíš to!

Ž: Môžeme mať triedneho škrečka?

U: To určite!

Ž: Tak aspoň rybičku! Bude sa volať Ctibor.

U: To vám radšej kúpim plyšáka Ctibora.

Ž: Nie, Ctibor je len jeden!

U: Musím vám z triedneho fondu kúpiť obrusy. Nebojte sa triedna má dobrý vkus.

Ž: Hej, ktorá?

Ž: Smiem prehovoriť?

Ž1: Kto patril pred vojnou medzi vojenskú elitu?

Ž2: Chuck Norris.

U: František chcel aj nám dať vlastné územie. Preto sme sa ako národ už tešili na jeho nástup, a potom nám ho zastrelia. Paráda!

U: Zavri okno.

Ž: Ale mne je zima.

Ž: Funkcia vzrastú.

U: Vzrastú, hej, dobrá slovenčina!

Ž: P. profesorka, vy ste minule povedali „budem prísť“, takže by som sa nestťažovala.

U: To je normálny slovesný tvar.

Ž: Hej, len sa ešte neberie v škole.

U: Prečo mi dávaš otázku z kvinty?

Ž: Šak to sme si písali.

U: Prosím vás, uveďte ho do obrazu, že už ste v septime.

A niečo sladké na záver...

A aká by to bola oslava narodením bez sladkostí. Ponúkame vám overené zákusky šikovnej pekárky Veroniky Sojákovej zo septimy. Posledný z nich, ktorý má aj uverejnený na internetovej kuchárskej stránke, vymyslela sama. Vyskúšajte, sú výborné. Potvrdia to aj niektoré pani profesorky...

Marlenka

Cesto: 600g hladkej múky, 125g masla, 3PL medu, 250g práškoveho cukru, 1PL zarovno sódy bikarbóny, 1ČL octu, 2 veľké vajíčka

Plnka: 1 skaramelizované Salko, 250g masla, 500ml mlieka, 2-3PL kryštálového cukru, 1 smotanový puding, posekané orechy, čokoládová poleva

Postup: Do hrnca dáme maslo, med a práškový cukor a na miernom ohni zohrievame do úplného rozpustenia. Potom do zmesi pridáme sódu bikarbónu pokvapkanú octom. Po pridaní stále miešame na miernom ohni. Najskôr bude zmes bledožltá, potom začne meniť farbu, až prejde do krásnej tmavooranžovej a bude pekne voňať. Odstavíme z ohňa a necháme chladnúť asi 5 minút. Potom pridáme postupne rozmiešané vajíčka. Primiesime múku a vypracujeme cesto. Rozdelíme ho na 4 diely a ihneď vyvaľkáme na veľkosť plechu. Pečieme na papieri na opačnej strane plechu asi 5 minút pri 180°C. Na plnku najskôr uvaríme puding a necháme ho vychladnúť. Maslo vymiešame, pridáme skaramelizované Salko a puding a pre chuť môžeme pridať aj vaječný likér. Každý plát potrieme plnkou, kraje orežeme, rozomelieme a posypeme nimi vrchný plát, taktiež potretý plnkou. Posypeme posekanými orechmi a ozdobíme čokoládovou polevou. Dáme do chladu. Marlenka najlepšie chutí deň po upečení.

Typ: Cesto je lepšie, ak naň použijeme polohrubú múku.

Šéfkín krémeš

Cesto: 5 vajec, 1 prášok do pečiva, 5PL kryštálového cukru, 1 vanilínový cukor, 5PL polohrubej múky, 1dcl oleja, 1dcl vody, 2PL kakaa

Plnka: 1liter mlieka, 250g masla, 3 Zlaté Klasy, 2 balíky kakaových Be-Be keksov, 200g 52%-nej čokolády, 500ml šľahačky, cukor do pudingu.

Postup: Žltka vymiešame s oboma cukrami do peny, pridáme olej, vodu a múku s práškom do pečiva a kakaom. Postupne vmiešame sneh z bielkov. Upečieme pri 180°C asi 15 minút. Z mlieka a Zlatého klasu uvaríme puding, po chvíli doň dáme maslo a miešame, kým vychladne. Natrieme na piškótu, potretú kyslým lekvárom. Zakryjeme BeBe keksami. Smotanu na miernom ohni privedieme s čokoládou do varu, necháme asi desať sekúnd povrieť, a po chvíli vylejeme na koláč. Necháme vychladnúť, krájame podľa keksov. Najlepšie chutí deň po upečení.

Gaštanový zákusok

Cesto: 220g hladkej múky, 120g kryštálového cukru, 2 vajcia, 2PL kaka, 130ml oleja, 130ml mlieka, ½ prášku do pečiva, štipka soli

Plnka: 2 zrelé banány, 200g masla, 400g gaštanového pyrė, 100g bielej čokolády

Na vrch: 1 šľahačka, 1 a 1/2PL práškového cukru, 1 stužovač šľahačky, korpusové omrvinky, 50g tmavej čokolády, kúsok Cery

Postup: Vajcia šľaháme so štipkou soli asi desať minút. Pridáme olej, mlieko a dobre vyšľaháme. Nakoniec primiešame múku s práškom do pečiva a kakaom. Pečieme v tortovej forme s priemerom 24cm pri 170°C asi 30 minút. Keď vychladne zrežeme z korpusu „kopček“, aby sme ho zarovnali. Zmäknuté maslo vyšľaháme, jemne zamiešame gaštanové pyrė a na koniec zľahka vychladnutú rozpustenú bielu čokoládu. Pridaním čokolády získa hustá plnka ľahkú konzistenciu. Banány nakrájame na kolieska a naukladáme na korpus potretý tenučkou vrstvou plnky. Potrieme zvyškom krému. Vyšľaháme šľahačku s cukrom a stužovačom a natrieme na zákusok. Odkrojený korpus rozmrvieme, posypeme ním šľahačku a ozdobíme čokoládovou polevou. Dáme stuhnúť do chladničky a pred podávaním necháme 15 minút pri izbovej teplote postáť.

Dobrá chuť!

Veronika

Kupón pre momentálny „výpadok pamäte“ na jednu vyučovaciu hodinu na 1. polrok školského roka 2014/2015. Kupón môže žiak použiť len raz za polrok. Neplatí pre písomné a kontrolné práce. Neplatí pre maturitné predmety končiacich ročníkov.

Podpis riaditeľa školy

